EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 103, 15 Ağustos '94

Özgürlük mücadelesinin 10. yılı

15 Ağustos 1984, Kürt halkının ulusal özgürlük mücadelesinde tarihsel bir döüm noktasıdır. 15 Ağustos 1984, sermaye iktidarının her türlü muhalefeti uzun yıllar için ezdiğini sandığı bir sırada, bir avuç gerillanın şahsında Kürt halkının özgürlük mücadelesinin başladığı tarihtir. Bugün bu mücadelenin 10. yılındayız. Katedilen mesafe gerçekten olağanüstüdür. 15 Ağustos 1984'te sömürgeci egemenliğe başkaldıran bir grup gerillaydı, bugün sömürgeci egemenlik ulusal özgürlük isteminde kararlı bir halkla karşı karşıya. Yaşanan gelişmenin muazzam boyutlarını anlayabilmek için çatışan güçlerin ilişkilerindeki bu değişime bakmak bile yeterlidir.

Kuşkusuz bu mesafe kolay alınmadı. Kürt halkının en iyi evlatlarından binlercesi bu mücadelede şehit düştü. Kürt halk kitleleri kirli savaşın görülmedik zulmüyle karşı karşıya kaldılar, büyük acılar çektiler. Kürdistan 10 yıllık bir savaş alanı olarak sömürgeciler tarafından yakıldı, yıkıldı, viraneye çevrildi. Ama Kürt halkı bu barbarlığa ve zulme karşı mücadele içinde büyüdü, kimlik ve kişilik kazandı, ilerici insanlığın mücadelesini saygı ve sempatiyle izlediği onurlu bir halk mertebesine ulaştı. Bugün Kürtler henüz özgür değil, hala sömürgeci egemenliğin ve zulmün koyu karanlığı içindeler. Fakat artık çaresiz değiller, özgürlüklerini kazanmada ısrarlılar ve bunun için savaşıyorlar. Gerçek ulusal özgürlüğü elde etmek için henüz önlerinde uzun ve acılı bir yol var. Fakat Kürt halkı işin zor yanını çoktan başarmıştır, o tarih sahnesine tüm varlığıyla çıkmıştır.

Kürt halkının bugünkü mücadelesi onlarca yıllık bir birikimin ürünüdür. Gücü, derinliği, yenilmezliği bu birikimden kök alıyor. Cumhuriyetin ilk döneminden farklı olarak, yeni dönemde bu birikim Kürt emekçi sınıfları içinde oluştu ve mayalandı. Kürt halkının özgürlük isteminin taşıyıcıları bu sınıflar oldular. Modern Kürt ulusal akımları bu sınıflara yakın aydınların önderliğinde şekillendi. PKK da bu akımlardan biriydi. Bugün artık tarihin bir parçası haline gelmiş 10 yıllık mücadele göstermiştir ki, PKK, yeni dönem Kürt ulusal akımları içinde, Kürt halkının ulusal özgürlük birimini en iyi değerlendiren, onu açığa çıkarmak ve bir özgürlük hareketine dönüştürmek için büyük bir yiğitlik ve tartışmasız bir ustalık gösteren tek hareket olmuştur. PKK'nın muazzam başarısı askeri olmaktan önce politiktir. 15 Ağustos bir askeri çıkıştır fakat politik bir perspektifin ürünüdür. Politik bir çalışmanın üzerinde yükselmiş, Kürdistan'daki köklü politik altüst oluşun yolunu açmıştır.

15 Ağustos'la başlayan büyük özgürlük yürüyüşünün Kürt halk kitlelerinde ve Kürdistan'daki toplumsal ilişkilerde yarattığı büyük sarsıntı ve değişimi değerlendirmek bir güçlük taşımamaktadır. Dün Kürt feodalleri, feodal-burjuvaları, aşiret reisleri ve şeyhleri tarafından kontrol edilen ve sömürgeci köleliğe uysallıkla razı edilen bir halk vardı. Bugün modern kimliğe sahip, devrimci bir parti tarafından ulusal özgürlük mücadelesine yöneltilmiş, eşitsizliği ve köleliği reddeden onurlu bir halk var. 10 yıllık mücadelenin Kürt halkında yarattığı muazzam değişimin özeti budur.

Fakat aynı mücadele Türk burjuva egemenlik sistemini ve bir bütün olarak Türk toplumunu da derinden sarsmış ve ondan büyük değişimlere yolaçmıştır. '60'lı ve '70'li yılların toplumsal çalkantıları ve devrimci mücadeleleri devletin resmi ideolojisi olan Kemalizmde büyük gedikler açmış, bu ideoloji artık mevcut haliyle rejimi taşıyamaz hale gelmişti. Ne varki, 10 yıllık özgürlük mücadelesi, Kürt halkının inkarına dayalı resmi ideolojiye asıl öldürücü darbeyi vurdu ve rejimi bu alanda büyük bir karışıklığa itti. Kürt halkının özgürlük mücadelesi içindeki görkemli doğumu, aynı zamanda 70 yıllık resmi ideolojinin çöküşü anlamına geldi.

Öte yandan, ulusal özgürlük mücadelesinin burjuva egemenlik sisteminin iç yapısında ve işleyişinde yarattığı değişim çok daha dikkate değerdir. Devlet bugün her alanda ve her anlamda tam bir özel savaş aygıtı haline gelmiştir. Özel savaşın kararkterine ve gereklerine uygun olarak, kumanda merkezleri mutlak anlamda militarist odakların eline

geçmiştir. Hükümet, parlamento, partiler resmi planda MGK eliyle Genelkurmay, MİT ve siyasal polis merkezlerinin tam denetiminde ve hizmetinde hareket etmektedirler. Kontr-gerilla bu yapının beyni ve ruhudur. Son bir kaç yılda Türkiye'de zulüm makinasının işleyişi ve icraatı en koyu askeri rejim dönemlerini aratır hale gelmiştir. Kirli bir yoketme savaşı içinde oluşmuş ve günden güne gelişen bu özel aygıt, son on yılın Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin seyrini ve geleceğini yakından ilgilendiren en önemli sonuçlarından biri oldu.

Fakat burjuva egemenlik sistemindeki değişim dar anlamıyla devlet aygıtının bu türbir biçimlenmesiyle sınırlı kalmadı. Basını, üniversiteleri, kısmen sendikaları devlet aygıtının uyumlu ve organik bir parçası haline getirmek planı ve pratiği, 12 Eylül'ün en önemli icraatlarından biriydi. Kürt halkının özgürlük başkaldırısı bu süreci kolaylaştırdı ve hızlandırdı. Kirli savaş aygıtı bu kurumları da kapsayarak büyüyüp genişledi. Genel anlamda burjuva egemenlik sistemi değil, fakat dar anlamda devlet şimdi bütün bunların organik bir toplamı haline gelmiştir.

Son olarak düzen cephesindeki iç bölünme ve çatışmaların, Kürt özgürlük mücdelesine karşıtlık sözkonusu olduğunda tümanlamını yitirdiğini, sosyaldemokratından faşistine, sol kemalistinden şeriatçısına tüm düzen kuvvetlerinin özel savaş aygıtı etrafında ve kirli savaş politikası temelinde bütünleştiklerini de bunlara eklememiz gerekiyor.

10 yıllık özgürlük mücadelesinin Türk halk kitleleri üzerindeki etkisi daha karmaşık bir görünüm taşımaktadır. 70 yıldırinkar edilen bir ulusun varlığını haykırarak ve ulusal eşitlik ve özgürlük talep ederek ayağa dikilmesinin Türk halk kitleleri üzerindeki etkisi çok yönlü oldu. Bir yandan resmi ideoloji ve iddiaların katı gerçeklik karşısında çöküşü, öte yandan misak-ı milli şovenizminin derin tarihsel etkisi, Türk halk kitlelerini Kürt özgürlük mücadelesi karşısında karmaşık bir ruh hali içine soktu. Kuşkusuz devletin güçlü ve etkili bir aygıtla sürdürdüğü "terör" propagandası, kitlelerin edilgenleşmesinde ve devletin kirli savaş uygulamalarına karşı hayırhah bir tavır içine girmesinde önemli bir rol oynadı. Fakat yine de, tüm çabalarına ve bu doğrultuda MHP'li faşist çeteleri etkin biçimde kullanmasına rağmen, devlet henüz aktif bir kitlesel şoven akım yaratamadı. Yine de, sermaye düzeni tarafından açlığa ve sefalete mahkum edilen emekçi kitelelerin edilgen tarafsızlığı, kardeş bir halka karşı yürütülen kirli savaşı boş gözlerle izlemesi, sermaye iktidarı payına önemli bir başarı sayılmalıdır.

Şunu da kaydedelim ki, kitleler nezdinde çöken yalnızca resmi ideolojinin Kürt ulusal gerçekliğine ilişkin yalanları olmamıştır. En az bunun kadar önemli bir başka olgu, kitleler nezdindeki geleneksel devlet ve ordu imajlarının Kürt halkının yiğit özgürlük mücadelesi karşısında aldığı büyük darbelerdir. Yüzbinlerce mevcudu ve en modern donanımıyla "yenilmez" sayılan sermaye ordusu, 10-15 bin silahlı gerillakarşısında çaresiz kalmış, iflas etmiştir. Bunun kitlelerin bilincinde yarattığı izler gelecekteki mücadeleleri açısından ayrı bir önem taşımaktadır.

Ulusal özgürlük mücadelesinin bugüne kadar ki yükünü başta köylülük olmak üzere Kürt alt sınıfları taşıdı ve halen de onlar taşıyor. Bu haklı ve meşru mücadelede işçi sınıfından ve Türk emekçi sınıflarından gerekli desteği hemen hiç alamaması, alt sınıflara dayalı Kürt özgürlük mücadelesinin en temel sorunu olageldi. Kürt mülk sahibi sınıflarıyla günden güne artan yakınlaşma ile uluslararası diplomasiye verilen çok özel ağırlık, aynı zamanda bu temel sorunun yarattığı zaafı dengeleme çabası olarak anlaşılmalıdır.

Özgürlük mücadelesi 10 yıllık bir sürecin ardından bugün bir denge durumunu zorluyor. Fakat bu denge bir tür kilitlenme anlamına da geliyor. Sömürgeci devlet mücadeleyi ezemiyor. Fakat Kürt hareketi de kendi güçleriyle kendi çözümüne gidemiyor. Bu kilitlenmeyi bozacak iki temel kuvvetler alanı, Türk emekçi sınıfları ile emperyalist dünyadır. Birincisi hareketi bir toplumsal devrim doğrultusunda derinleşmeye götürür, ikincisi ise "siyasal çözüm" adı altında Kürt sorununun sistem içi bir çözümü için yolu açar.

10. yılını geride bırakan Kürt hareketi hala da son bir kaç yıldır vardığı yol ayrımında duruyor. Taraflar karşılıklı yükleniyorlar, ama durum değişmiyor. Türkiye işçi sınıfı belirgin bir politik kıpırdanış göstermediği takdirde, bugüne kadar kendi gücüyle çok büyük bir mesafe katetmiş olan Kürt özgürlük mücadelesi bundan sonra ancak sistem içi bir kısmi çözüm başarısına ulaşabilir. Soruna sınıf ilişkilerinden ve mantığmdan bakıldığı sürece bundan öte bir başarıyı ummak gerçeklikten kopmaktır.

Şunu da ekleyelim ki, sistem içi çözüm gibi arzu edilmeyecek bir durumun tüm tarihsel sorumluluğu Türkiye işçi sınıfının ve onun temsilcileri olmak iddiasındakilerin omuzlarında olacaktır. Zira on yıllık mücadele Kürt halkının ve özgürlük hareketinin üzerine düşeni fazlasıyla yaptığının da tartışmasız bir göstergesi olmuştur.

EKİM

Kürdistan insansızlaştırılıyor, Kürt halkı katlediliyor!

Tükeniş yolunda yeni durak: Toplama kampları!

Sömürgeci faşist TC'nin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki tutumu başından itibaren şiddet, terör ve vahşet olmuştur. Kirli savaşın boyutu ve kapsamı ise Kürt halkının özgürlük yolunda kattetiği mesafelere paralel olarak tırmanmıştır. Ancak katmerleşen zulüm, baskı ve şiddet Kürt halkını yolundan alıkoyamamıştır. Aksine direncini arttırmış, kavgadaki kararlılığını kamçılamıştır. Kanının ve canını özgür Kürdistan'a feda eden gerillanın ardından Kürt halkı ağlayıp dövünmek yerine, davasına daha bir inatla sarılmıştır. Mücadele bilinci çelikleşmiştir. Ölen evlatlarının ardından yenilerini dağa göndermiştir. Öncüsünü tüm gücüyle desteklemiş, onun arkasında ve yanında olmuştur. Kısacası gerilla ile Kürt halkı adeta kaynaşmıştır.

Sömürgeci sermaye iktidarı, önceleri "bir avuç terörist"e karşı ilan etmişti pis savaşını. Korucu sistemiyle Kürt halkını kendi içinden bölmeye çalışıyor, "bitirme operasyonları" ile ise gerillaya ve direnen halka yöneliyordu. Ancak her bahar operasyonunun ardından, "bölücü terör" üzerindeki zaferin bir başka bahara kaldığını da itiraf etmek zorunda kalıyordu. İnandırıcılığını tümüyle kaybetmemek için "3-5 çapulcu" söylemini terk eden faşist Türk devleti, (hangi hesaba dayanarak bilinmez) gerilla sayısını 10-20 bine çıkardı. "Zor bir dönemden geçiyoruz, fakat Türk devleti güçlüdür. Bundan şüphe etmez, birlik ve beraberlik içinde davranırsak Kürt sorununu en kısa zamanda çözeriz", demagojisine sarıldı.

Kürt halkının gittikçe daha kitleselleşen ve serhildanlara varan mücadelesi karşısında kitlesel katliamlar gündeme geldi. Ancak söylemde hala Kürt (sermayenin şoven söylemiyle "güneydoğu") halkı ayrı PKK ayrıydı. Demirel PKK'yı bitireceğiz derken, Kürt halkına şefkat vaadetmeyi unutmuyordu. Ardından sömürgeciler "şefkat"li elleriyle koca yerleşim bölgelerini, şehirleri yerle bir ettiler. Lice, Şırnak ve daha nice yerler kurşun ve bomba yağmuruna tutuldu. Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında gittikçe daha fazla sıkışan faşist TC'nin çaresizliği, sermaye güçlerini gittikçe kudurganlaştırıyordu. O günün İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in tartışmalara yol açan, "istesek tümünü öldürür, sonra da intihar etti deriz!" sözleri ile Genelkurmay'ın "topyekün savaş" ilanı yaklaşık aynı günlere denk düştü.

"Topyekün savaş"ın resmi ilanı bir anlamda sivil Kürt halkına karşı sistematik olarak yürütülen kirli savaşın meşrulaştırılması oldu. Mücadele artık resmi olarak da yalnızca "terörist"e karşı değil, topyekün (yani köylüsüyle, aydınıyla, genci, yaşlısıyla tüm Kürt halkına ve cephe gerisine karşı) sürdürülecekti. Topyekün mücadelenin psikolojik boyutu, başından beri MGK'nın gönüllü emir kulluğunu yapan mehmetçik basın tarafından üstlenilmişti. Demagojik ve aşağılık bir tarzda Kürt halkı sistematik bir propagandayla suçlu ve terörist ilan edildi. Buna rağmen sermaye diktatörlüğü hala da Sezgin'in tüm açıklığı ile dile getirdiği gerçeklerden, bir "pot" bir "dil sürçmesi" olarak rahatsızlık duyuyor, iğrenç yüzünü "topyekün savaş" kavramının teknik soyutluğu ardına saklamayı tercih ediyordu.

Ancak ekonomik kriz batağında debelenen, siyasal ve ideolojik tükenişi yaşayan sermaye düzeninin sırtındaki "Kürt sorunu" kamburu bugün artık gittikçe taşınamaz bir hal almıştır. "Ya bitecek, ya bitecek" diye nara atan sömürgeci sermaye iktidarının aslında Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında gücü gittikçe tükenmektedir. Tükeniş ise beraberinde, gerçeği gölgeleyen, muğlaklaştıran tüm sis perdelerini yırtan bir pervasızlığı ve azgınlığı getirmektedir. Gelinen aşamada sömürgeci TC'nin yalnızca ellerinden değil ağzından da kan damlamaktadır. Kürt halkının seçtiği vekillerin dokunulmazlığını tüm burjuva hukuk kurallarını dahi çiğneyerek kaldıran, onları idam istemiyle yargılamaya kalkan, yurtsever ve devrimci aydınlara karşı sistematik bir imha politikasını izleyen, PKK'ya yardım eden işadamları listesi açıklayıp ardarda katleden, pervasızca kimyasal silah tehditini kullanan sömürgeci TC, hedefinin sivil Kürt halkı olduğunu artık saklamıyor. Topyekün imha harekatları, köy

yakma, boşaltma, göçe zorlama, tarla ve ormanları yakma, hayvanları telef etme yoluyla Kürdistan'ın insansızlaştırılması ve çöle çevrilmesi bugünün süreklileşmiş uygulamalarıdır. Bu vahşi ve iğrenç politikanın askeri dildeki anlamı, gerillayı yalıtmak, yalnızlaştırmak ve desteksiz bırakmaktır. Kirli savaşın sözcüleri bunu gizlemek gereği duymuyorlar. Genelkurmay Başkanı, "yeni taktikle gücümüzü PKK gerillalarını takip etmek yerine, alan denetiminde yoğunlaştırıyoruz" derken, bu alanın Kürt halkı olduğunu eklemekte bir sakınca dahi görmüyor. Böylece sermaye iktidarı ilk defa, PKK ile Kürt halkının bütünleştiğini itiraf ediyor. Düne kadar Kürt sorununun dış kaynaklı güçler tarafından kışkırtıldığını, "bölücü" mücadelenin sünnetsiz Ermeni yuvası PKK tarafından sürdürüldüğünü iddia eden faşist devlet, gelinen aşamada Kürt özgürlük mücadelesine karşı yürütülen bu savaşın gerçekte Kürt halkına karşı bir savaş olduğunu perdeleme gereğini duymuyor.

Sömürgeci faşist iktidarın sıkışmışlık, çözümsüzlük, çaresizlik, tükeniş ve giderek de yenilgi yolunda son durağı toplama kamplarıdır. Kimyasal silahı çoktandır bir tehdit olmaktan çıkarıp Kürdistan'da günlük bir gerçeğe dönüştüren sermaye düzeni, Kürt halkını temerküz kamplarına hapsederken Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini artık zaptedemeyeceğinin bilincindedir aslında. Hitler gaz odalarında yaktığı Yahudilerde nasıl ki sonunu gördüyse, Türk sermaye devleti de topyekün imhaya çalıştığı Kürt halkını tıktığı toplama kamplarında yaklaşan yenilgisini görmektedir.

Bugün sermaye düzeni, tüm tükenmişliğine ve çaresizliğine rağmen, halen daha kirli savaşı tırmandırma gücü bulabiliyorsa, bu tümüyle Türkiye işçi sınıfının Kürt sorunu karşısındaki duyarsızlığından kaynaklanmaktadır. İşçi sınıfı Kürt halkının en meşru ve haklı ulusal talepleri uğruna yürüttüğü kurtuluş mücadelesi yanında açık bir tarzda saf tutmadan, kirli savaşın karşısına eylemi ve birleşik gücü ile çıkmadan, bu tarihi sorumluluğunu yerine getirmeden, mücadelesinde gerçek bir ilerleme kaydetmeyecektir. Saflarından şovenizmi, milliyetçiliği, gericiliği süpüremeyen bir işçi sınıfı, sermaye diktatörlüğünün en iğrenç insanlık suçuna ortak olmaktan kurtulamayacaktır. Faşizmin ve ırkçı katliamların işbirlikçisi olma lekesini alnından silemeyecektir.

Öte yandan, işçi sınıfının aktif desteğinden yoksun bırakılan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, gösterdiği olağanüstü direncine rağmen kendi sınırına dayanmaktadır. Kendi sınırlı çözümünü dayatmaktadır. Kürt sorunun köklü "devrimci çözüm"ünde tayin edici bir sorumluluğu olan işçi sınıfı kendi rolünü oynayamadığı içindir ki, gelinen aşamada "siyasal çözüm" gittikçe daha fazla ön plana çıkmaktadır. Oysa gerçek çözüm, emekçi Kürt halkıyla Türkiye işçi sınıfının sermaye iktidarına karşı ve toplumsal kurtuluş uğruna vereceği birleşik mücadeleden geçmektedir. Tek köklü ve kalıcı çözüm, ulusal eşitlik esasına dayanan özgür ve bağımsız bir sosyalist cumhuriyetler birliğidir.

Ancak Türkiye işçi sınıfının Kürt halkının tümüyle meşru ve haklı ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında alacağı tutum, yalnızca Kürt sorunun kaderi açısından değil, sınıf mücadelesinin kaderi açısından da tayin edici bir rol oynayacaktır. Bugün düzeni köşeye sıkıştıran, tüm zorlanmalara rağmen devrimci dinamizmi koruyan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi, hala da işçi sınıfı için büyük bir şanstır. Bu şansın akılalmaz bir duyarsızlıkla kaybedilmesi sınıf mücadelesinin seyri açısından tam bir talihsizlik olacaktır.

Proletaryanın toplumda ağırlığını siyasal bir güç olarak koyabilmesi bugün herşeyden önce Kürt sorununda alacağı tutuma bağlıdır. Zira kardeş bir halkın katline seyirci kalan, burjuva düzenin gerici-ırkçı ideolojisini aşamayan bir işçi sınıfı, bırakalım toplumsal kurtuluş yolunda misyonunu oynamayı, kendi kölelik zincirlerini dahi kıramayacaktır.

İşçi sınıfı başını kendi dar sorunlarından kaldırmayı başarabildiği, kapitalist toplumun gerçek sorunlarına yönelebildiği ölçüde, içine hapsolduğu reformist sınırları da parçalayabilecektir. Kısacası politikleştiği ölçüde bendlerini yıkabilecektir. Proletaryanın toplumda ağırlığını siyasal bir güç olarak koyabilmesi bugün herşeyden önce Kürt sorununda alacağı tutuma bağlıdır. Zira kardeş bir halkın katline seyirci kalan, burjuva düzenin gerici-ırkçı ideolojisini aşamayan bir işçi sınıfı, bırakalım toplumsal kurtuluş yolunda misyonunu oynamayı, kendi kölelik zincirlerini dahi kıramayacaktır.

Bugün işçi sınıfı ya kardeş Kürt halkına karşı akıllara durgunluk veren bir vahşilikle sürdürülen kirli savaşa seyirci kalıp sermaye diktatörlüğünün soykırımına ortak olacak, ya da devrimci bir sınıf olmanın onuruyla bunun karşısına çıkacaktır. Üçüncü bir yol yoktur!

DEP davası: Yargılanan Kürt halkıdır

Biri bağımsız, beşi DEP'li altı Kürt milletvekilinin "yargılanma"sı başlamış bulunuyor. Yaklaşık beş ay önce MGK'nın talimatları doğrultusunda DEP'e yönelik olarak başlatılan saldırı, "parlamenter demokrasi"nin Türkiye'de ne tür bir ucubenin karşılığı olduğunu son derece yalın bir şekilde ortaya koymuştur. Burjuva düzen hukukunun gereklerine uygun olarak "demokratik" yollardan seçilmiş bu milletvekillerinin tümüyle temelsiz iddialarla önce dokunulmazlıkları kaldırılmıştır. Ardından yine aynı uydurma iddialara dayanılarak DEP kapatılmıştır. Şimdi ise bu milletvekilleri parlamenter yaşamları sırasındaki bazı söz ve konuşmalarından dolayı idamla yargılanmaktadırlar. DEP'e yönelik bu saldırı sürecinde "demokrasinin en temel" kurumu" olarak lanse edilen parlamentoya düşen ise, DGM savcısı ve MGK'nın direktiflerini uygulamak olmuştur.

Kısacası "parlamenter demokrasi" adı altında oynananın son derece bayağı ve düzeysiz bir ortaoyunu olduğu bir kez daha sergilenmiştir. DEP olayı da göstermiştir ki, bütün iplerin generallerin, MİT'in, polis şeflerinin, kontr-gerilla'nın, DGM savcılarının elinde toplandığı bir siyasal rejimle karşı karşıyayız. Bu rejimde, mevcut parlamentonun artık bir asma yaprağı olma işlevini dahi yerine getiremediği son derece açık bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Demokrasi oyununun kurallarına uygun olarak seçilmiş bir grup milletvekilinin böylesine pervasız bir saldırının hedefi haline getirilmesi, sömürgeci rejimin Kürt sorunundaki açmazları ile doğrudan bağlantılıdır.

HEP/DEP'in Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini düzen kanallarında eritmek konusunda oynayabileceği rol üzerine hesaplar yapan sömürgeci burjuvazi, onun meclis çatısı altına girebilmesinin yolunu açmakta bir sakınca görmemiştir. Kürt orta sınıflarının partisi olarak HEP/DEP de, sınıfsal konumuna uygun olarak son derece yumuşak ve uzlaşmacı bir siyaset izlemiştir. DEP milletvekilleri parlamento kürsüsünü bir mücadele kürsüsü olarak kullanmak bir yana, DEP'in konumu çerçevesinde dahi son derece zayıf, titrek ve tutarsız davranmışlardır. Kendilerine çizilen sınırları aşmamaya büyük bir özen göstermişler, yaptıkları ufak tefek çıkışlar nedeniyle koparılan patırtı karşısında ise savunmacı bir muhalefet çizgisini aşamamışlardır. Buna rağmen düzenin saldırı hedefi haline gelmekten de kurtulamamışlardır.

Bu nedensiz değildir. Zira tüm zayıflıklarına ve tutarsızlıklarına rağmen, HEP/DEP, Kürt devrimci hareketi için önemli bir legal mevzi olma işlevi görmüşlerdir. Bu DEP/HEP'e rağmen yaşanan bir olgudur. Devrimci bir çizgide ve son derece zorlu koşullar altında yürütülen mücadeledir HEP/DEP'i vareden ve bir güç haline getiren. Sınıfsal konumundan gelen tüm tutarsızlıklarına rağmen, giderek Kürt halk kitlelerinin daha geniş kesimlerini içine alan mücadele onu da kendi peşinden sürüklemiştir. Bu koşullarda düzenin onu ehlileştirme ve bir bütün olarak düzeniçine çekme politikaları etkisiz kalmıştır. "Bir avuç eşkiya"yı, yani Kürt halkının devrimci öncüsünü etkisizleştirmeden bunu başarmanın ne denli güç olduğunu gören devletin, üstelik bu silahın kendisine karşı kullanılmasına uzun bir süre tahammül etmesi düşünülemezdi. Üçyüzbin kişilik bir kirli savaş ordusuna, özel timlerine, kirli cinayet çetelerine, sınır ve kural tanımayan tüm vahşetine rağmen ezme politikasında mesafe katedemeyen sömürgeci devlet, Kürt halkını sözde yıldırmak amacıyla, en kolay saldırabileceği hedef olarak DEP'e yönelmiştir.

Bu saldırının esas hedefinin DEP milletvekilleri olmadığı, onlar üzerinden Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesine saldırıldığı her türlü tartışmanın ötesindedir. Düzenin bunu DEP üzerinden yapması bir kez daha onun bu mücadele karşısındaki zayıflığının ve aczinin itirafı olmuştur. Askeri planda tam bir hezimeti yaşayan ve gelinen noktada yenilgi psikozuna giren sömürgeci devlet, uzun bir dönemdir psikolojik üstünlük sağlama çabası içindeydi. Kirli savaş medya eliyle psikolojik planda da alabildiğine tırmandırılmış, bunun için en

iğrenç yol ve yönetmelere başvurulmuştu. DEP yargılamasının da moral üstünlük sağlamanın etkili bir malzemesi olarak kullanılabileceği hesaplanıyordu. Ancak gelinen noktada bunun sanıldığı kadar kolay olmadığı da görülmüş bulunuyor. Tümüyle düzenin çizdiği sınırlar içinde hareket eden, sürekli her türlü teröre karşı olduğunu açıklayan ve muhalefeti devlet terörünün teşhirini aşmayan bir partinin milletvekillerinin idam cezasıyla yargılanması, sömürgeci devleti uluslararası planda oldukça güç bir duruma düşürmüştür.

Açılan dava DGM'lerin terörist düzenin hukuksal plandaki icraatçıları olduğunu, DGM savcılarının özel savaşın birer elemanı gibi çalıştıklarını her adımda ortaya koymaktadır. Gerici-şoven bir kampanya eşliğinde sürdürülen "yargılama" son derece kaba bir hukuksuzluk gösterisi olarak sürmektedir. MİT, kontr-gerilla raporlarına, korucuların ve itirafçıların ifadelerine dayanılarak hazırlanan iddianamenin, resmi ideoloji savunusu ırkçı-şoven gerici bir propaganda metni olmaktan öte bir anlamı yoktur.

Bu koşullarda mahkeme kürsüsünü bir mücadele platformuna, yargılamayı bir karşı yargılamaya çevirmek, hesap vermek değil hesap sormak büyük bir önem taşımaktadır. Mahkemeyi Kürt halkının tümüyle meşru ve haklı bir temelde gelişen ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinin savunusunun etkili bir platformu olarak kullanmanın olanakları fazlasıyla mevcuttur. Zira bugün sömürgeci sermaye düzeninin Kürt sorunundaki çözümsüzlüğü ve aczi iyiden iyiye suyüzüne çıkmıştır. Kirli savaşın her cephede alabildiğine tırmandırıldığı, ilan edilen yeni savaş stratejileriyle artık Kürt halk kitlelerinin açıktan hedef alınacağının ilan edildiği yeni bir saldırı dönemi başlatılmıştır.

Ne var ki başlayan davada ilk işaretler umut kırıcıdır. Yargılanan Kürt milletvekillerinin mahkeme platformunu bir mücadele kürsüsü olarak kullanabildiğini söylemek şu an için mümkün değil. Halihazırda Hatip Dicle dışındaki milletvekilleri bu konuda iyi bir sınav vermemişlerdir. Bir yandan sık sık bu davanın siyasi bir dava olduğu vurgulanırken, öte yandan hukuki savunmayı öne çıkaran bir tutarsızlık sergilenmektedir.

Kürt halkı en akılalmaz ve sınırtanımaz bir vahşete rağmen ulusal köleliği reddeden ve bu uğurda büyük bedeller ödemeyi göze alan bir halk olduğunu şimdiden kanıtlamıştır. DEP davası bu onurlu mücadeleyi Kürt orta sınıflarının ne ölçüde ve nereye kadar omuzlayacakları noktasında bir sınav olacaktır.

Uyarı Mitingi'nden gözlemler

Sömürüye ve Zulme Karşı Güç Birliği tarafından 31 Temmuz'da bir uyarı mitingi düzenledi. Bu platformun ne zaman ve hangi perspektifle kurulduğunu tam olarak bilmemekle birlikte, asılan çağrı afişlerinde dergilerin yanısıra çeşitli sendikaların imzalarının olmasını anlamlı görerek katılma kararı aldık. Bizim için önemli olan işçi ve emekçilerle buluşabilmenin zeminini yakalamak ve onları devrimci komünist platforma çekebilmenin olanaklarını yaratmaktır. Meseleye böyle baktık.

Karşı-devrimin aldığı yoğun güvenlik önlemleri altında gerçekleşen mitinge katılım 1500-2000 civarındaydı. Dergi çevreleri, bazı kitle örgütleri ve birkaç kamu sendikası (Bem-Sen, Sağlık-Sen vb.) dışında işçi sendikalarından katılım hemen hemen yok gibiydi.

Kitlenin taşıdığı devrimci coşku ortak olarak atılan "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!" gibi sloganlarda dışa vuruyordu. Bunun dışında küçük-burjuva devrimciliğinin dar grupçu-rekabetçi geleneğini kararlılıkla sürdürdüğünü görmek mümkündü. Mitinge sınırlı güçlerle katılmış olmamıza ve polis ablukasına karşın yaptığımız kuşlama ile alanda tek illegal faaliyet yürüten bizlerdik.

Platformu oluşturan unsurların yaptıkları konuşmalar hemen hemen birbirinin aynı olan, düzen aşamayan, iktidar perspektifinden yoksun konuşmalardı. Küçük burjuvazinin penceresinden dünyaya bakan, onun ideoloji ve politikasıyla malul halkçı gruplar niyetlerinden bağımsız olarak düzen sınırlarını aşamıyorlar ve ona ciddi bir alternatif sunamıyorlar. Mitingteki konuşmalar bunu bir kez daha gözler önüne serdi.

İstanbul Anadolu Yakası'ndan bir Ekimci

Eski DİSK artık yok, yenisi yalnızca bir kadavra

DİSK 9. Genel Kurulu'nu TİSK kazandı

5-6 Ağustos'ta toplanan DİSK'in 9. Genel Kurulu sınıfın hiç bir sorununa ilişkin tek bir karar dahi üretemeden başladığı gibi sona erdi.

DİSK '60'lı yılların devrimci sınıf mücadelesinin bir ürünü olarak kuruldu. Kurucu ve yöneticilerinin uzlaşmacı, reformist ve bürokrat kişiliğine karşın DİSK bu dönemde az çok kavgacı ve sosyalizme açık bir işçi kuşağını bünyesinde topladı. DİSK'i DİSK yapan da bu kavgacı kuşak oldu.

DİSK'in yükseldiği yıllar Türkiye'de yoğun ve yaygın bir siyasal kaynaşma ve hareketliliğin yaşandığı yıllardı. Bu, kaçınılmaz biçimde kendisi de bu kaynaşmanın bir ürünü olan DİSK'in genel kurullarına da yansırdı. Her genel kurul siyasal tartışmalara ve çatışmalara sahne olurdu. Yalnızca DİSK bünyesindeki işçilerin değil, genel olarak işçi-emekçi kesimler ile devrimcilerin ilgisini çekerdi.

DİSK'in 9. Genel Kurulu'na ise olduğu kadarıyla bile sınıf mücadelesi yansımadı. Toplumsal-siyasal hiç bir sorun tartışılmadı. Sınıf mücadelesine ve sosyalizme ilişkin olarak dile getirilen içerikten yoksun birkaç söz bile salondakiler tarafından sıkıntıyla karşılandı. Kısacası 9. Genel Kurul'a tam bir heyecan ve ruh yoksunluğu egemendi.

Doğaldı bu. Zira Genel Kurul'da işçiler yoktu. Genel Kurul'u oluşturanlar sınıf mücadelesiyle ve sınıfla hiçbir bağı kalmamış, yozlaşıp kadavraya dönmüş mirasyedi "yaşlı" bürokratlardı. Kürsüde boy gösterenler de onlar ve kendi üyesi işçilerin her toplantıda yuhalayıp konuşturmadıkları Türk-İş Genel Sekreteri "jaguarcı Şemsi" ve kanserli gırtlağından her vesileyle işçilere kan kusan Refik Baydur oldu. Yönetime aday bürokratların Genel Kurul boyunca yaptıkları ruhsuz konuşmalar bir yana, Denizer ve Baydur'un kürsüye alkışlarla çıkarılması, işçi sınıfına ihanetin dibe vurmasıydı. DİSK'in geçmiş kavgacı kimliğinin tümden terkedilmesiydi.

DİSK'in içi, esasen '70'lerin sonlarına gelindiğinde boşaltılmıştı. İzlenen teslimiyetçi ve ihanetçi politika ve pratikle DİSK'i DİSK yapan kavgacı kuşak kötürümleştirilmiş, böylece de DİSK'deki dinamizm tüketilmişti. Karşı devrimin 12 Eylül saldırısı DİSK'e son darbeyi vurdu. Kavgacı kuşak yoktu. Sahnede yalnızca hain bürokratlar vardı. DİSK'in kapatılması saldırısına direnmediler. Tam tersine bir çoğu Selimiye Kışlası önünde kuyruğa girip karşı-devrime teslim oldular. Dışarıda olduğu gibi içeride de utanç verici tutum aldılar.

DİSK'in yeniden açılması doğrultusunda kayda değer hiçbir çaba göstermedi bürokratlar. Karşı-devrimin icazetine sığındılar. DİSK'in açılışına izin çıkınca yeniden ortaya çıkışları DİSK'i bir mücadele örgütü haline getirmek için değildi. İşçi sınıfı karşı-devrimin 12 Eylül saldırısı ile o güne dek kazandığı bir çok şeyi yitirmişti. Sınıfa dönük yoğun saldırılar vardı. Öte yandan DİSK üyelerini kaybetmişti, yeniden ve hızla örgütlenmek gerekiyordu. Oysa bunların hiç biri bürokartları ilgilendirmiyordu. Onlar büyük bir iştahla DİSK'in mal varlığını bölüşme kavgasına atıldılar.

DİSK bürokratları geçmişte lafta da kalsa sınıf sendikacılığını savunuyorlardı. Yeni dönemde açık açık özü kapitalist sınıfla iyiden iyiye uzlaşmak olan "çağdaş sendikacılık"ı savunmaya başladılar. Her fırsatta kapitalist sınıfa kavgadan yana olmadıklarını, birlikte "ekonomik-sosyal konsey" oluşturarak "işçi ve işverenlerin büyük uzlaşması"nı gerçekleştirmekten yana olduklarını açıkladılar.

Türk-İş'li hain bürokratlarla karşılıklı yetki itirazında bulunarak onbinlerce işçinin toplusözleşme yapamaz hale getirilmesi, DİSK'li bürokratların yeni dönemdeki tek icraatları oldu.

9. Genel Kurula girildiğinde DİSK bir tabela örgütü haline gelmişti. Bürokratların yönetime gelmenin dışında kavgadan yana bir iddiası da, niyeti de yoktu. DİSK mücadele değil uzlaşma ve teslimiyet demekti artık. Nitekim 9. Genel Kurul, DİSK'in geçmiş geleneğiyle hiçbir bağının kalmadığını ve sermayeyle uzlaşma siyaseti izleyeceğini açıkça ilan eden medya soytarısı Rıdvan Budak'ı başkanlığa seçerek, bunu iyice olanaklı hale getirdi.

R. Budak'ı ilk kutlayan da TİSK oldu. Budak bu buluşmada kavgayı değil mutabakatı esas alacaklarını açıklayarak TİSK'i bir kez daha rahatlattı.

Eski DİSK'ten eser kalmamıştır, DİSK artık tarih olmuştur. Dolayısıyla DİSK'i diriltme çabası boş bir çabadır. 9. Genel Kurul bunu bir kez daha tescil etmiştir.

Düzen krizin batağında debeleniyor

Ekonomik kriz hergün biraz daha kendisini hissettirerek derinleşiyor. Özellikle burjuvazinin "kabus ayı" olarak nitelendirdiği Haziran'da, kriz daha da sertleşti ve etkisini genişletip yayarak sürdü. Bu önceden de tahmin edilen bir durumdu. Krizin çeşitli boyutlardaki yansımaları ve sonuçları olarak Haziran'da beklenen şirket ve banka iflasları, küçük işletmelerin kapanması vb. olgular bir bir yaşandı. Ancak burjuvazinin asıl kaygısı özelleştirmeydi; bunda katedeceği mesafeydi. Burjuvazi daha önce kamuoyuna Haziran'da özelleştirmelerin yoğunlaşacağı sinyalini vermişti. Ancak burjuvazinin istediği düzeyde bir özelleştirme saldırısı henüz gerçekleşmedi.

Gelinen yerde Haziran geride kalmış durumda. Burjuvazi "bu kabusun" bilançosunu çıkarıyor. Sermayenin elebaşılarının örgütü olan TÜSİAD daha bir kaç hafta önce yaptığı bir toplantıda, kendi uşak hükümetine "tavizsiz" davranın talimatı verdi. Aynı toplantıda TÜSİAD Başkanı Komili'nin, krizin tavizkar davranılmadığımda bile iki yıl daha süreceğini belirtmesi, sermayenin saldırılarına henüz yeni başladığının göstergesidir. Güngör Mengi uşağının "iş bitmedi, yeni başlıyor" sözleri de tüm bunları tamamlıyor. Kuşkusuz burjuvazinin bu saldırıda alacağı mesafe sınıfın ortaya koyacağı eylemliliğe bağlıdır. *"Olayların muhtemel seyri emekçilerin ortaya koyacakları birleşik ve örgütlü bir direnişin karşı gücüyle belirlenecektir. 5 Nisan'ın ardından tensikat dalgasının bu ilk evresinde yeterli karşı direnişi görememiş olmak, sermayeyi rahatlatacak, aynı anlama gelmek üzere pervasızlaştıracaktır."* (Kriz, Saldırı ve Direniş, *Ekim*, sayı: 99) Gelinen yerde işçi sınıfı etkin bir direniş barikatı örebilmiş değil. Güngör Mengi'nin efendilerine seslenerek yaptığı çağrı bile bunun iyi bir göstergesidir. Şöyle diyor bu uşak: *"Şu andaki tablo korkularımızı yenip, mücadeleye yeni bir inançla ivme kazandırmak için elverişli bir zemindir"* (3 Temmuz, *Sabah*), Komünistler burjuvaziyi bu sözleri söylediğine pişman etmenin çabası içinde olmalı, tüm çabalarıyla sınıfın direniş barikatını örmeye çalışmalıdırlar.

Diğer olgular üzerinden bakıldığında da durumun hiç içaçıcı olmadığı görülecektir. Hiçbir inandırıcılığı olmayan krizden çıkılıyor yalanları, bizzat sermayenin kendi ideologları tarafından boşa çıkarılıyor. Necati Doğru kendi köşesinden sermaye hükümetini "tatlı yalan" söylemekle suçluyor. Yine bir başkası durumun vehametini şu sözlerle açıklıyor: *"Eğer krizin ikinci dalgası gelirse, bu kez sadece sanayi ve bankaların değil, hazine ve Merkez Bankası'nın da dayanamayacağı gözardı ediliyor"* (4 Temmuz, *Hürriyet*). Sermayenin krizi atlatamadığı, daha da derine yuvarlandığı bu sözlerle daha iyi anlaşılıyor. Bir kaç ay önce bizzat sermayenin kendisi, "cumhuriyet tarihinin en büyük krizinin yaşandığı"nı iddia ederken, şimdi, krizi atlatıyoruz, demelerinin hiçbir inandırıcılığı yoktur. Banka ve sanayi kuruluşlarındaki iflasların beklenilenin altında yaşanması da kurtulunduğu anlamına gelmiyor. Büyük sermayenin son anda iflaslara müdahale ederek engellemeye çalıştığı biliniyor.

Sermaye krizini aşmamış, sadece ağırlaşmasının önüne geçmek için ertelemiştir. Daha şimdiden Eylül kabusu sermayenin ağzından düşürmediği sakız haline geldi. Burjuvazi ve onun hükümeti Eylül'de küçük üreticilere yapılacak ödemeleri düşünüyor. Yine Eylül'de banka ve sanayi kuruluşlarının borçları da gündeme gelecek, iflasların yoğun bir şekilde yaşanması kaçır

[illegible]

Burjuvazinin krizden
kış yolu olarak seçtiği bası
terörü, yaşanılan çözümsüzlüğe bağlı olarak daha da sistemleştireceği kesindir. Komünistler bunu hep vurgulayageldiler. Burjuvazinin ekonomik saldırılarına paralel olarak, politik saldırıları da gündeme getireceğini söylediler. Sermaye bugün bunların hazırlığını yapıyor. Sürekli gündemde olan darbe tartışmaları, Anayol formülü, Milli Mutabakat Hükümeti tartışmaları bu hazırlığın ifadesidir.

Gelinen noktada herşey ortaya konacak devrimci çabaya bağlıdır. Komünistler her şeyden önce acil görevleri olan sınıfı örgütleme işine dört elle sarılmalıdırlar. Kaybedecek her dakikanın devrim için bir kayıp olacağı unutulmamalıdır.

O. KORKMAZ

Reform mümkün mü?

Tüm kurumlarıyla çürümüş, çözüm gücünü yitirmiş, süngü ve dipçik zoruyla ayakta durmaya çalışan sermaye sınıfı ve devleti biriken sorunlara bir çözüm getirebilir mi? Ya da kendini reforma tabi tutabilir mi?

Son günlerde bazı basın-yayın organlarında tartışılan konulardan biri de reform tartışmasıdır. Hiç kuşkusuz ki burjuvazi kendi düzenini tehlikede gördüğü anda, gelişen devrimci muhalefeti durdurabilmek ya da oyalamak için belli reformlar gündeme getirebilir. Ancak bu reformları uygulayabilmesi için bazı olanak ve güçlere sahip olabilmesi gerekiyor. Burjuvazinin kendisini ekonomik ve politik olarak zayıf gördüğü anda reformlara başvurması mümkün değildir. Çünkü böyle kritik anlarda burjuvazinin vereceği her taviz kendisine yönelebilir. Özellikle Kürt özgürlük hareketi gibi devrimci bir odağın olduğu bir ülkede, düzen bu konuda daha bir çaresiz durumda demektir. Türk burjuvazisinin halihazırda reformlara girişebilecek bir gücü yoktur. Ayrıca onların söz ettiği reform, reform olmaktan çok kitleleri oyalama ve aldatma, boş hayaller yayma politikasıdır. Türkiye'de barbarlığın ve vahşetin yaygın olduğu dönemler aynı zamanda "demokratikleşme" ya da reform propagandalarının da yayıldığı dönemlerdir.

Özellikle ordunun temel yönlendirici bir güç olduğu, her şeyin MGK tarafından saptandığı bir ülkede, reform bir hayal ve aldatmacadır. Politik arenada bazı burjuva partileri ya da Cem Boyner önderliğindeki Yeni Demokrasi Hareketi'ni özellikle bu bakımdan örnek göstermek politik planda kör olmak demektir. 12 Eylül'den sonra Özal'la başlayan, Demirel ve Çiller'le süren tek propaganda demokratikleşme ya da reformdu. "Kürt realitesi"ni tanıdığını ifade ettiğinde, liberal sol kesimler Demirel'i bir anda "demokrat" ilan ettiler. Bu yolla kitleler içinde hayaller yaydılar. Fakat kısa bir süre sonra Demirel'in "demokratlığı" Kürtler üzerinde daha vahşi bir yoketme politikası olarak kendini gösterdi. Yeni Demokrasi Hareketi vb. burjuva partilerin tek amacı bu tür sahte propagandalarla yığınları aldatmak ve oyalamaktır. Özellikle bu partinin Kürt sorununda diğer partilerden farklı görüşler ileri sürdüğünü iddia edenler vardır. Oysa bizzat Boyner'in ağzından çıkan sözler diğer partilerden farklı olmadığını göstermektedir. Türk devletinin sınırlarını temel almak, bayrağa sahip çıkmak vb. gibi ırkçı-şoven sözler Boyner'in kendisine aittir. Sömürgeci Türk devletinin sınırlarını ve bayrağını temel alan bir parti Kürt sorununa resmi ideoloji ve politikanın dışında bir çözüm getirebilir mi?

Türk burjuvazisi tarihinin en derin ekonomik bunalımını yaşıyor. Dolayısıyla ekonomik planda kriz içinde debelenen bir düzenin politik planda girişeceği her reform boşluğa düşecektir. Politik reformlara girişebilmek az çok güçlü bir ekonomik yapıya sahip olmaktan geçer. Oysa bugün burjuvaziyi politik planda krize sokan en önemli etken ekonomik krizin kendisidir. Bu açıdan Türk burjuvazisinin reform politikaları aldatmaca üzerine kuruludur.

Öte yandan, dünya burjuvazisinin reformlarla çözmeye çalıştığı sorunlar beraberinde daha yoğunlaşmış sorunları ve çelişkileri getirmektedir. "Yeni dünya düzen"sizliği çerçevesinde Filistin ve Güney Afrika'ya getirilen çözümler buna bir örnektir. Burada sorunların çözümü bir yana, eski sorunlara yeni sorunlar eklenmekte, sınıflar arasındaki çelişkiler daha bir şiddetlenmektedir. Bir zamanlar sokaktaki kitlelere ve grevdeki işçilere önderlik eden Mandela, bugün grevlerin önünü kesebilmek için her türlü yönteme başvuruyor. Filistin'de sorunlar eskiye oranla daha da şiddetlenmektedir. Düne kadar özgürlükçü geçinen Arafat bugün Filistin halkının mücadelesini bastırmaya ve basına sansür uygulamaya çalışıyor. Reform denilen gelişmeler ve politikalar böyle işliyor.

Çürümüş ve kokuşmuş bir düzeni reforma tabi tutmak aslında düzeni daha büyük krizlere sokmak demektir. Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ni reforma tabi tutanlar, bu ülkeleri daha derin bir krize sokmuşlardı. Çünkü bu çürümüş ve çivisi çıkmış düzenlerin reforma değil devrime ihtiyaçları vardır. Tek çare proleter devrimlerdir. Devrimcilerin görevi burjuvazinin bu sahte reform politikalarını boşa çıkarmak ve devrimi çözücü güç olarak öne çıkarmaktır. Dünya burjuvazisinin reform ve "demokratikleşme" propagandası ve politikaları aldatıcıdır. Bir çözümsüzlüğü ifade ediyor. Tüm reform dinamiklerini yitirmiş burjuvaziden reform değil, olsa olsa daha fazla barbarlık beklemek gerekiyor. Kürdistan'da, Filistin'de, Güney Afrika'da olduğu gibi...

Y. ENDER

Özeleştiri mi, iflasın itirafı mı?

"Ne sermayenin vahşi terörü, ne de onun kirli demagojileri,
sendika bürokarsisinin ihaneti kadar işçilerin üzerinde etkili olmadı.
Teröre ve demagojilere papuç bırakmayan işçiler,
sendikanın oyunları karşısında yenik düştüler.
Ama bu yenilgide esas sorumluluğu taşıyan,
ideolojileri ve mücadele biçimleriyle çoktan iflas etmiş
küçük burjuva devrimcileri oldular. Sınıfın öncülüğüne soyundular.
Fakat direnişi kendi elleriyle hain sendika bürokratlarının ellerine teslim ettiler."
(Kızıl Bayrak 15-1 Ağustos '94)

Komünistler, başından itibaren Gebze direnişini yaşatmak, güçlendirmek ve geliştirmek için onun yanında-içinde oldular. Ama öte yandan taşıdığı ciddi zaaf ve eksikliklerinin görülmesi ve aşılması için mücadeleden de geri durmadılar. Bu tutum sınıf bilinçli işçiler arasında ve tabanda sempati ve destek toplarken, özellikle sözde "direniş", gerçekte ise "uzlaşma" ve "teslimiyet" komitesinin ve orada temsil edilen küçük-burjuva grupların yoğun tepkisine hedef oldu. Ancak komünistlerin haklı eleştirileri karşısında infiale kapılanlar, gelinen aşamada iflaslarını belgelemekten ve sahte özeleştiriler yapmaktan da kaçınamıyorlar.

Gerçek dergisinin Gebze direniş komitesi üyesi Metin Yalçın ile yaptığı röportaj (30 Temmuz '94 tarihli sayı), sınıfın sahte öncülerinin teslimiyetini sergileyen yanıtlarıyla olduğu kadar, sözkonusu derginin yönelttiği "anlayışlı" liberal sorularıyla da bir ibret belgesidir. Burada ortaya konanlar "bir sonucun özeleştirisi" değil, küçük-burjuva devrimciliğinin ve geçmişin devrimcisi bugünün tükenmiş burjuva-demokratı sözde işçi önderlerinin iflasının itirafıdır.

Gebze direniş komitesi şahsında küçük-burjuva devrimcisi sözde işçi "önder"lerinin SHP ile içiçeliği, devletin militarist güçleriyle diplomasisi, sendika bürokrasisine kölece tabiyeti, kemalist-şoven zihniyetleri- tüm bunlar başta komünistler olmak üzere duyarlı ve sınıf bilinçli işçilerin haklı tepkisini ve sert eleştirisini çekmiştir. Ancak komitede temsil edilerek siyasal varlıklarını kanıtlayanlar, ötesine karışmadılar. Daha doğrusu kendi ruhsuzluklarına ve korkaklıklarına teslim oldular. Onlar eleştirilere kulaklarını tıkamakla yetinmemiş, şişirilmiş ve öfkeli bir karşı saldırıya da geçmişlerdi. Oysa bugün bu aynı kişi ve gruplar ve onların kalemşörleri, direnişin bitmediği ama **bitirildiğini**, teslimiyet bayrağının bizzat kendileri tarafından çekildiğini itiraf ediyorlar.

*"9 Haziran'da başlayan direnişte, Direniş Komitesi'nin zamanla halkla ve çevre işyerlerinde çalışan işçilerle bağları koptu. Komite artık, **'biz bu direnişi nasıl bitirebiliriz'**i tartışıyordu. (...) orada doğal işçi önderleri ve Direniş Komitesi olarak biz o anda kendimize şu soruyu sormuştuk: **'Direnişi biz nasıl bitireceğiz?'**"*

İşçi polisle çatışırken, direniş komitesinin "provokasyona gelmeyelim, polis kardeşimiz, onlar görevlerini yapıyorlar" gibi telkinlerle eylem kırıcılığına yeltenmesine karşı yükseltilen eleştirileri yalan ve anti-propaganda olarak şiddetle mahkum edenler, bugün yüzleri kızarmadan;*"Biz orad kalmalıydık, dayak da yemeliydik ve **polisle ort çatışarak gözaltına alınmalıydık. Biz b yapmadık"*** şeklinde sözde özeleştiri verebiliyorlar.

Devrimcilerin eleştirisi de özeleştirisi de devrimci olmalıdır. Ama hem yukarda bunları diyeceksin, hem de az aşağıda şöyle devam edeceksin: *"Bir de komitedeki kişileri yetersizlikle suçlayarak komitenin yeniden oluşturulmasını istediler. Bunların komiteden ayrılmaları bir hataydı. Biz 'yanlış' kararlar alabilirdik. Ama bu kararları hep birlikte düzeltebilirdik. Bunu yapmadılar ve çekildiler."*

Zevahiri ikiyüzlü bir "özeleştiri" ile kurtarmaya çalışan *Gerçek*'in yumuşak ve oportünist sorularına yanıt vermek kolay. Biz ise objektif gazeteciliğin her yana çekilebilen ölçüleriyle değil, zaafları ve çarpıklıkları dosdoğru hedefleyen devrimci bir acımasızlıkla soruyoruz: Direnişi bitirmeyi kafasına koymuş bir "teslimiyet" komitesinin karşısına dikilmeden, bu "yanlış karar"ın düzeltilmesi, dahası teslimiyetçi zihniyetin "yanlış karar" olarak sineye çekilmesi mümkün müdür? Polisle çatışmayı, gözaltına alınmayı, dayak yemeyi göze alamayan sözde direniş önderleriyle devrimci bir işbirliği olanaklı mıdır? Düzenin bekçi köpeği polisi kardeşi ilan edecek denli korkak, sendika bürokrasisiyle

"diplomasi"yi temel politika mertebesine yükseltecek denli uzlaşmacı bu sahte işçi önderlerine, devrimci denemeyeceği açık değil midir?

İşçi sınıfının gerçek önderleri onun en bilinçli, yırtıcı, kararlı ve devrimci öğeleridir. Sınıfın önüne çıkmaya cesaret edemeyen, düzenle dişe diş bir kavgayı göze alamayanlar, en ufak bir bedel dahi ödemekten geri duranlar, asla sınıfın eylemini ve mücadelesini yönetemez, onu geliştiremezler. Tükenmiş küçük-burjuva demokratizminin sınıf içindeki tortuları olan sahte işçi önderleri ise -Gebze direnişinin bir kez daha kanıtladığı gibi- gelinen aşamada tabanın mücadele dinamizmini, militanlığını ve kararlılığını dahi yakalayamıyorlar. Bunlar bırakalım sınıfın öncüsü olmayı, ardçısı konumuna dahi ulaşamıyorlar.

Varsın liberal *Gerçek* dergisi, direniş komitesinin şahsında küçük-burjuva devrimciliğinin iflasını, *"(...) Gebze'de, 31 gün Gebze halkıyla direnen, **bu direnişe önderlik eden** Direniş Komitesi'ne direniş süreci ve varılan sonuçla ilgili söyleşi çağrısı yaptık"* şeklinde kutsasın... "Namuslu ve dürüst" sendikacıların ardından bu kez de mücadele ruhu sönmüş sahte işçi önderlerini devrimcilik yaftasıyla payelendirsin... Onların kuyruğuna takıladursun... Sınıfın devrimci dinamikleri kendi gerçek devrimci öncüsünü mutlaka yaratacaktır. Proletarya bu tortuları ya saflarından süpürecek, ya da estireceği güçlü-militan bir rüzgarla onları iliklerine kadar sarsacak, kendine getirecektir. Bu unsurlar ya silinip gidecek, ya da mücadelenin sıcaklığı içerisinde kendilerini ve bağlı bulundukları küçük-burjuva gruplarını aşarak gerçekten devrimcileşeceklerdir!

Onlar yalnız dans ederler

Yer Arjantin-Buenos Aires. Şehri sembolize edebilecek büyüklükteki alanda bir gariplik var. Her büyük şehri karakterize eden o karışık tıkanıklılık olabildiğince değişmiş. Sanki binlerce insanın katıldığı bir seremoni yaşanıyor. Karışık bir düzen hakim bu seremoniye. İçiçe geçmiş çemberler oluşturan kalabalığın en dışında sayıları neredeyse izleyiciler kadar olan polisler ve bir dizi aksesuarları, köpekler, panzerler, telsizli siviller, kameralar ve hepsinin üzerine sinmiş bir korku... Bir de çürümüşlüğün kokusu. Bugün silahlarına daha bir sıkı sarılıyorlar korkularını erteleyebilmek uğruna. Bu çemberin içindeki ikinci çember biraz karışık, tıkanıklığı andırıyor. Çemberin dışına doğru seyrelen ve suskunlaşan kalabalık tersinden içeri doğru saflaşıyor ve bir şarkı mırıldanıyor. Kararlılıkla korkunun, dirençle boyun eğişin karışımı bu çember. Hepsinin ortasında alanın en garip kitlesi var. Siyahlar giymiş binlerce insanı garip kılan şey tek başlarına dans etmeleri. Sanki bir partnerleri varmış gibi... Analar, babalar, oğullar, kızlar dans ediyor. Faşist diktatörlükçe kaybedilen ve açıklanmadan katledilen anaları, babaları, oğulları, kızları için. Alanın merkezinde bu dans şarkısı sloganlarla örülüyor. Bu hayali birliktelikteki dansın uygulayıcılarının kalpleri belki ağlamaklı ve buruk ama, bilinçleri ve yüzleri dirençli. Biliyorlar kaybedilenler geri gelmeyecekler ama, bu onları durdurmuyor. Biliyorlar ki kaybolanları bulmanın yolu kaybolanların bilincine sahip olmaktır.

Bu tablo hayali gelebilir. Değildir. Tekil gelebilir. Değildir. Tüm Latin Amerika'da tüm toplumsal muhalefet süreçlerindedir. Bu sayede Latin Amerika halkları bir gerçeği anlamıştır: Özgürlük zorunluluğu kavramaktır ve halklar yeniden doğar ölümlerle.

Yer Türkiye ve mücadelenin olduğu her şehir, köy ve mezrada Latin Amerika usulü kaybetmeler ile faili "belli" cinayetler, sevgiyi ve devrimi boğmanın son sistematik araçlarından biri hayatımızda. Modernize edilmiş barbarlığın ve sermayenin koruyucuları, bir kamuoyu yoklaması yapıyorlar. Silahsız kitleleri kurşunluyor, şehirleri topa tutuyor, insanları kaybediyorlar. Sonra dönüp kendilerinden kalabalık ama silahsız halka bakıyorlar. Silahlı ve örgütlü azınlıklarının yönetiminin kokuşmuşluğunun sürmesi için yaptıkları yeterli mi diye. Kokuşmuş bir düzen kokuşmuş araçlarla savunulabilir. Ve bilince çıktıkça bu gerçek, ölümlerden doğduğunu gördükçe halkım, özgürlüğünün zorunlu mücadeleden geçtiğini görünce, korkusunu yaratıcılarının üstüne atınca, kokuşmuş bir düzen yerini terkedecek halkıma.

Bu yazı kaybedilen ve katledilen devrimciler içindi. Hayatlarını ve sevinçlerini paylaştıkları gibi halklarıyla bir işkencede ya da bir namlunun ucunda acısını ve ölümünü de paylaşmasını bilenler için. Onlardan hiçbirinin ismini anmadık yazıda, çünkü onlar adlarının anılmasını değil, toprağın ürettiği son fideden bilincin anlık deneyimine kadar hayattan sökülmesini isterlerdi düşmanın.

Bu yazı bu bilinçle yazılabildiyse, onların hepsi yaşıyor ve savaşıyor demektir.

Akın ÖZEN

Ekonomizme karşı mücadele pratik bir sorundur

Sınıf ve siyasal çalışma

Sermaye düzeni içinde bulunduğu ekonomik ve politik krizden kurtulma çabası içinde işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına karşı yoğun bir saldırıya girişti. İşçi sınıfına ve öncüsüne karşı en açık şiddet uygulamalarına başvuran ve başvuracak olan düzen, bu süreçte saldırı altındaki kitleleri birbirinden ve öncülerinden yalıtmak, saldırganlığına bir meşruiyet temeli yaratarak bilinç bulanıklığına yol açmak yönündeki çabalarını da yoğunlaştırıyor. Saldırı dalgası karşısında birleşik politik bir direnişin yükselmesini engellemeye çalışıyor. Bu noktada komünistler çetin bir sınav ile karşı karşıya. Baskının arttığı ancak devrimci dinamiklerin de olgunlaşmakta olduğu koşullarda, düzenin korktuğunu başına getirmek görevi önümüzde duruyor. Ezilen ve sömürülen kitleleri işçi sınıfı önderliğinde düzene karşı ayağa kaldırmak ve kapitalizmin iktidarına son vermek istiyoruz. Öyleyse işçi sınıfı kitlelerini sosyalizm mücadelesine ve öncüleri partiye kazanmalıyız. Politik fikirlerimizi ve propagandamızı kitlelere ulaştırmak, kitlelerin önüne devrimci bir alternatif olarak çıkmak zorundayız.

Sosyalizm bilincinin işçi sınıfının kendiliğinden mücadelesi içinde kendiliğinden bir süreç olarak ortaya çıkmayacağı temel marksist görüşünden hareket eden komünist devrimciler, her zaman sınıfı bilinçlendirme temel sorunu ile yüzyüze oldular. Türkiyeli komünistler için de bugünün meselesi budur.

Proleter devrim, önceki devrimlerden farklı olarak, iktidarı ele geçirmek için gerekli ekonomik gücü zaten ele geçirmiş bir sınıfın buna uygun üstyapıyı yaratması biçiminde değil, tersine tarihte ilk kez ekonomik olarak hiçbir güce sahip olmayan mülksüzler sınıfının üstyapıyı/iktidarı ele geçirerek, sosyalizmin altyapısını yaratması sürecidir. Bu nedenle proletarya tarihin öznesidir ve bu rolünü oynayabilmesi bu rolün bilincine ulaşmasıyla mümkündür. Bizim temel sorunumuz da bu noktadadır: İşçi sınıfının tarihsel çıkarlarının-görevlerinin bilincine varmasını sağlamak için "ne yapmalı"yız?

Lenin'in *Ne Yapmalı?*'da mahkum ettiği ekonomizm, salt iradi bir sapmanın ürünü değildir elbette. Tersine sınıf mücadelesinin nesnelliğinden temel alan bir ideoloji olduğu için, komünist mücadelenin sağlam bir ideolojik hatta örgütlenemediği şartlarda, mücadelede yaşanan her türlü tıkanıklık, son tahlilde hayatın nesnelliğine teslimiyetin yolunu açmakta ve ekonomizme hayat vermektedir. Lenin'in yazdıkları ve en başta leninist pratik ile net bir şekilde devrim karşıtı konumuna oturtulmuş ve teşhir edilmiş olan ekonomizmi, bugün o günkü saflığı ile -en azından Marksizm adına- savunabilmek elbette kolay değildir. Bununla birlikte, aslında yukarıdaki saptamamıza uygun olarak, Marksizm-Leninizm iddiasındaki hareketlerde yaşanan tıkanıklıklar, ekonomizmin az ya da çok örtülü çeşitli versiyonlarını üretmektedir.

Ekonomizmin, işçi sınıfını onun güncel çıkarları alanından ve fabrikanın içinden bilinçlendirme, geri kitleleri sosyalizme kazanmanın yolu olarak onları önce ekonomik mücadeleye kazanma gibi anlayışları ile araya net bir ideolojik çizgi çekmiş olan komünistler için görev, bu fark temelinde örgütlenmiş bir komünist faaliyeti her türden ekonomizmin karşısına dikmek ve onu pratikte ezmektir.

Ekonomizm, sınıfı sosyalizm bilincine kazanmak için aranan yolun mekanik akıl yürütme yöntemi ile bulunmasıdır. Kitleler önce patrona karşı mücadele eder, önce daha yüksek ücretler isterlerse, daha sonra doğal olarak sosyalizm isteyeceklerdir!.. İdealizmin mekanik akıl yürütmelerinin hayatın diyalektiği karşısında bir çıkmaz yolu, daha da ötesi bir sapmayı ifade etmesi kaçınılmazdır. Bizim ekonomizme karşı mücadelemizin gerçek cephesi ekonomizmin teşhiri değil, ekonomizmi üreten tıkanıklığın gerçek yanıtını hayatın içinde vermektir.

İşçi kitlelerini sosyalizm bilincine nasıl kazanacağız, neyi, nasıl anlatmalıyız.

NEYİ?

Sömürüldüğünü, fakirleştiğini, hükümetin tarafsız olmadığını, partilerin patron partisi olduğunu, sendikalar kurmak/grev yapmak gerektiğini mi? Bunları sınıfın ileri kesimi, öncü işçiler zaten bilir. Biz, öncelikle sosyalizme yüzü dönük kesimi, yani öncü işçileri esas alırız. Onların göremediği şey ise burjuvazi ile çıkarlarının çatıştığı ve ancak

mücadele ederlerse çıkarlarını elde edecekleri değildir. Bunu görürler, ancak onlar sınıfın güncel çıkarlarının karşılanmasının onun kurtuluşu anlamına gelmeyeceğini göremezler, tarihsel çıkarları göremezler. Onlar sermayeyi düşman olarak görür, ancak sermaye düzenini bütün olarak algılayamazlar. Bu nedenle de nesnel olarak düzeni yıkmak için değil, iyileştirmek için mücadele verirler. Öyleyse biz anti-kapitalist/devrimci ve sosyalist bir bilinç vermeliyiz. İşçiler, özellikle de öncü işçiler, ekonomik çıkarlarının bilincine sahiptirler, onlarda eksik olan politik sınıf bilincidir. Yani, komünist olması için, işçinin, *"büyük toprak sahibi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, üniversite öğrencisi ile serserinin ekonomik niteliğini, siyasal ve toplumsal görünümünü açıkça gözünde canlandırması, bunların güçlü yanlarıyla zayıf yanlarını bilmesi, her toplumsal sınıf ve katmanın bencil isteklerini ve gerçek 'nitelik'ini gizlemek için başvurduğu o hertürlü basmakalıp sözlerin ve safsataların iç yüzünü kavraması; kurumların ve yasaların yansıttıkları şu ya da bu çıkarları ayırdetmeyi ve bunların o çıkarları nasıl yansıttıklarını bilmesi gerekir."* (Lenin, *Ne Yapmalı?*, Başak Yayınları, s.67)

Popülizm batağından ekonomizm batağına sıçramakta olanların, ekonomist propaganda çizgilerini savunurken sık kullandıkları bir argüman, sınıfın "geniş kitleler"inin bilincinin geri ve apolitik olduğudur. Bu nedenle, Kürdistan'da yaşanan kitle kıyımları karşısında işçilerin tepkisiz kalmasının nedeni, onlara göre, işçilerin kendi haklarına bile sahip çıkamayacak kadar geri bilinçli olmalarıdır. Bu yüzden onlar önceliği, sınıfın "kitle"sinin daha kolay kavrayacaklarını düşündükleri sorunlara verirler. Oysa göremedikleri şudur: İşçilerin destek vermekten öte, Kürt halkının mücadelesinin ezilmesi için fedakarlığa razı olmalarının nedeni, burjuvazinin ekonomistlerin göremediğini görmesi, sınıf kitlelerinin bilincine ekonomik değil politik alandan yüklenmesidir. Ekonomistlerimizin sandığının aksine işçiler politikanın içindedirler. İşçiler günlük yaşantılarında Kürt sorununu ücretlerin düşük olmasından daha çok konuşuyorlar, hükümetin başarılı olup olamayacağını daha çok tartışıyorlar... Ancak ekonomistlerimizin yakındığı, işçilerin politik sorunlara komünist bir perspektifle yaklaşamadığı ise, onlara daha çok beklemeleri gerektiğini hatırlatmaktan başka yapacak birşeyimiz yok!

İşçilerin Kürdistan'da yaşanan kitle kıyımlarına karşı duyarsız kalmasının nedeni, kendi ekonomik çıkarlarına bile sahip çıkacak bilinçte olmamaları mıdır? *"Bunun nedeni 'ekonomik mücadelenin' onu buna 'isteklendirmeme'si, bunun ona pek az 'elle tutulur sonuç' vaad etmesi, ona pek az 'olumlu' sonuç sağlaması mıdır? Hayır, böyle bir iddiada bulunmak, yineliyoruz, kendi kusurlarından ötürü başkalarını suçlamak, kendi dar görüşlülüğünün suçunu işçi kitlesinin üstüne yıkmak demektir. Bütün bu alçakça davranışlara karşı, şimdiye kadar, yeterince geniş, çarpıcı ve hızlı teşhir kampanyaları açmayı bilmemişsek, bunun suçu bizde, kitle hareketinin gerisinde kalışımızdadır. Bir kez bunu yapalım (yapmalıyız, yapabiliriz bunu), o zaman en geri işçi de, öğrenci ile mezhep yanlısının, köylü ile yazarın, bütün yaşamı boyunca her adımda kendisini ezen ve üstüne çöken aynı karanlık gücün haksızlıkları ve keyfi davranışları ile karşı karşıya olduğunu anlayacak ya da sezecek, bunu sezince de karşı konulmaz bir biçimde tepki göstermek isteyecek ve kendisi tepki göstermeyi bilecektir: Bugün sansürcüleri yuhalıyacak, yarın, bir köylü ayaklanmasını bastırmış olan valinin evi önünde gösteri yapacak, ertesi gün Kutsal Engizisyon işini gören papaz kılıklı jandarmaları cezalandıracaktır, vb."* (age, s.68)

Kürdistan hakkındaki gerçekleri ön plana çıkarttığında ve işçileri destek vermeye çağırdığında, "orta bilinçli" işçilerin artık gazetelerini okumak istemeyeceğini, daha az insana ulaşacaklarını, "kitle"nin tepkisini çekeceklerini düşünenlere Bolşevikleri örneklemek gerekli. Emperyalist savaşa karşı çıkan Bolşevikler, şovenizmin etkisi altındaki kitlelerden büyük tepki görmek, düzenin bütün baskısını üzerlerinde hissetmek ve bir çok kayıp vermek pahasına, bütün güçleriyle Rusya'nın yenilgisini istediklerini propaganda ettiler. Bunu yalnızca onlar yaptı ve devrimi bu slogan etrafında, "ne toprak, ne ödenti, doğrudan barış" talebine kazandıkları işçiler ile yaptılar.

NASIL?

Aslında sorunun yanıtı hayatın içinde gizlidir. Burjuvazinin işçilere nasıl öğrettiğine bakmalıyız. Esas olarak pedagojik yöntemler mi kullanmaktadır, yoksa başka yollar mı? Örneğin devletin şovenizmi körükleme yöntemi açıktan bir Kürt düşmanlığı mıdır? Hayır, düzen yalanlarını kitlelere ders verir gibi anlatmaz. Düzen bu amaçla son derece güçlü her türden propaganda aracını kullanır. Her türden düzmece haberler, sözüm ona tarafsız gazetelerin tarafsız yorumları; sözümona emek yanlısı sendikacıların ve politikacıların sahte çıkışları ve 'zorunlu' kabullenişleri, 'kutsal aile'nin

bireysel kurtuluş öğütleri ve örnekleri, saygıdeğer öğretmenlerin çalışanın kazanacağına ilişkin pratik dersleri, imamların kötülüklerin cezasının "öbür tarafta" nasıl verileceğine dair büyüleyici tasvirleri, ... uzayıp giden her türlü araç ve yöntem. Burjuvazi bütün bu yöntemler ile, işçilerin düzen içinde kurtuluş uman bilinç çarpıklıklarını sonuna kadar sömürür. İşçiye evde, yolda, işyerinde her dakika ulaşarak ve hiç bir zaman açık açık söylemeden, bu düzende ancak bireysel kurtuluşların mümkün olabileceğini, devlete karşı mücadele edenlerin kazanamıyacağını, devletin haklı, adil ve güçlü olduğunu vs. vs. propaganda eder. İşçi, mücadele edenin yenileceğini, kendisinin hiç bir gücü olmadığını, sosyalizmin öldüğünü, kapitalizmin refah getirebileceğini bu şekilde öğrenir. Burjuvazinin propaganda aygıtları bu yöntemi ustalıkla kullanır.

Komünistler, işçi sınıfına politik bir bilinç kazandırma çabasında, kitleleri etkileme yönteminde burjuvaziden öğrenmekten de korkmamalıdırlar. Burjuvazinin propaganda aygıtı çok daha güçlüdür, ancak bizim gücümüz, bizim söyleyeceklerimizin yalanlara değil, gerçeklere ve sınıfın devrimci potansiyeline yaslanmasındadır. Biz, burjuvazinin propagandasını günü gününe takip etmeli, hangi amaçlara dönük olarak hangi noktalardan yüklendiklerini saptamalı, hangi malzemeleri ve yalanları kullandıklarını belirlemeliyiz. Onların açıklarını görmeli ve hiç zaman yitirmeden "henüz dumanı tüten teşhirler" ile yanıt vermeliyiz. Gece televizyonda başbakan PKK'nin "cinayetlerini" anlatıyorsa, komünistler ertesi gün fabrika önünde, asıl caninin kim olduğunu teşhir eden bildirileriyle yer almalıdır. Devlet Kürdistan'a akıttığı paralardan dem vuruyorsa, bu paraların nasıl Kürt halkının canını almak için harcandığı gerçeğini düzenin yüzüne çarpmak, sıradan bir öncü işçi için ulusal sorun üzerine uzun söylevlerden çok daha çarpıcı olacaktır.

Zaman zaman propaganda-ajitasyon ve siyasal teşhir faaliyetleri, dar bir biçimde partinin/örgütün ve onun sloganlarının "propagandası" olarak algılanır. Bu çerçevede, politik propagandanın yükseltilmesi sloganlarda ve konuşmalarda "devrim, faşizm, sosyalizm ..." sözcüklerinin daha sık geçmesi olarak algılanır. Böylece de, ya kitlenin sahiplendiği "politik" sloganlar, altının kitleler tarafından nasıl doldurulduğuna bakılmaksızın politikleşmenin kanıtı sayılır; ya da, bir süre sonra, "kitlenin bu taleplere hazır olmadığı, kitleyi adım adım bu noktaya getirmek gerektiği" yönündeki yüzyıllık ekonomist ilke yeniden keşfedilir. İşçilerin "çevresinde pek çok kişi, devrim ve sosyalizmden bahsedeceği" güne kadar, salt "Yaşasın sosyalizm!" sloganı ile işçileri sosyalizme yakınlaştırmak mümkün olmayacak! Sloganlar, ancak işçilerin kazandıkları bir bilinç düzeyinin nihai ifadesi olabilirler, "Sömürgeci savaşa hayır!, Kürdistan'a özgürlük!" sloganından uzak duran kitlenin attığı "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganı ancak şovenizmin etkisinden pasif bir uzaklaşmayı ifade edebilir.

Politik propaganda faaliyeti sözlü ve yazılı olarak her an sürer. Örgütlenme çabası içinde olan her komünist, sürekli olarak işçilerin güncel politik meselelerle ilgili soruları ile karşılaşacaktır. Bir çok gelişme karşısında bildiriler yazılacak, düzenli çıkan yayınlarda politik müdahaleler süreklilik arzedecektir. Bu sürekli akış aynı zamanda bu alanın sürekli beslenmesini gerektirir. Bir örgüt/parti, merkezi olarak saptadığı perspektifler ve politikalar üzerinden propagandasını yönlendirecektir. Ancak, sağlam tahlillere, perspektiflere, politikalara sahip olmak çok önemli olsa da yeterli değildir. Örgüt düzenin, toplumun ve işçi sınıfının nabzını sürekli elinde tutmalı; düzenin propagandasını ve çeşitli sınıflar ve işçi sınıfının farklı kesimleri üzerinde nasıl yankı bulduğunu sürekli izlemeli; düzenin propagandasını boşa çıkarırken kitlelerin gündeminden hareketle kendi politikalarını gündeme sokmalıdır. Bu çaba ise, örgütün yaygınlaşması ve derinleşmesi kadar, düzenli ve verimli bir propaganda faaliyetini gerekli kılar. Fakat bunun yanında, bu propagandayı üretecek, bunları sınıfa taşıyacak, işçilerle yüzyüze ilişki içinde olacak komünist kadroların iyi birer propagandacı olması gereklidir.

PROPAGANDACI OLMAK!

Bir işçinin, "Güneydoğu'da neler oluyor?", ya da "ekonomideki krizden nasıl çıkılacak?", veya "Doğan Güreş koltuğunu korumak için mi Demirel ile çekişiyor?" gibi sorularıyla karşılaştığımızda, mükemmel fırsatlar yakalamış oluruz. Bu fırsatları imkana çevirmek ise bizim elimizdedir. Bu sorular karşısında genel geçer, basma kalıp, kuru ve yüzeysel yanıtların ötesine geçemiyorsak, işçinin bu sorulara karşı zaten sahip olduğu yanıtları değiştirmek şansını kaçırmış olacağız. Oysa, bu sorulara canlı, inandırıcı, güncel ve güçlü yanıtlar verebilmek gerekiyor. Fakat, iyi bir propagandacı olabilmek salt bir yetenek sorunu değil, herşeyden önce donanım ve deneyim sorunudur. Kürt sorunu hakkında hareketin genel perspektiflerini bilen ancak güncel gelişmelerden haberdar olmayan, ordu

üzerine genel marksist yaklaşımı bilen ancak güncel gelişmeleri izlemeyen bir komünistin yanıtı kaçınılmaz olarak kuru ve genel olacak, işçiyi ikna etmeyecektir. Politik-örgütsel faaliyet içinde olan her komünist, ülkenin ve dünyanın politik gündemini mutlaka ve mümkün olduğu kadar detaylı izlemelidir. Gündemi izlemeli, burjuvazinin planlarını ve propagandasını analiz etmeli, kendisinin propagandada kullanacağı fikirleri ve malzemeleri belirlemelidir. Öğrendiği her güncel meseleye, bu sorunu işçilere nasıl anlatabilir, buradan hareketle düzenin hangi yönlerin teşhir edebilirim diye bakmalıdır.

Ancak, kendiliğinden bir sürece bırakarak ne iyi birer propagandacı olabilmek, ne de bu alandaki ürünlerimizi yayınlara taşıyarak yayınlarımızı güçlendirmek mümkündür. Bu nedenle, her birim tarafından bu alanda somut hedefler saptanmalı ve bu hedeflere dönük planlı bir çalışma yürütülmelidir. En başta, organ toplantıları politikleştirilmeli, canlı politik tartışmalar buralara taşınmalıdır. Hareketin ortaya koyduğu perspektifler ve ürettiği politik yaklaşımlar en iyi biçimde özümsenmeli ve geliştirilmelidir. Ve bu temel üzerinde politik gündemi yakalayan yerel bildiriler düzenli olarak üretilmeli ve etkileri gözlenmelidir. MYO, politik yayın ve *Ekim Gençliği*'ne düzenli bir katkı sağlanmalıdır. Buna dönük ürünler kollektif bir çabanın sonucu haline getirilmelidir. Ancak bu yolla, gördüğümüz her işçiye memnuniyetsizliğini yakalamak umuduyla aldığı ücreti sormaktan kurtulur, politik sorunlar etrafında bir tartışmayı nasıl açabilirim diye bakmaya başlarız. Bunu ihtiyaç olarak hissettiğimiz zaman, hem yayınlarımızdan daha fazla yardım bekler, hem de onları daha fazla besleyebiliriz.

YEREL BİLDİRİLER

Yaygın, etkili ve düzenli bir siyasal propaganda faaliyeti olmaksızın, parti yolunda işçi kitleleri ile kucaklaşan, kitle hareketine yön veren bir komünist faaliyet yaratmak mümkün olamaz. Ne siyasal bir sınıf bilincini sınıfa taşıyabilir, ne de öncü işçileri EKİM saflarında birleştirebiliriz.

Bugüne değin politik propaganda faaliyetimizi esas olarak MYO, merkezi bildiriler ve afişler ile yürüttük. Düzenin, televizyon kanalları, radyolar ve gazeteler ve bunları ayakta tutan dev bir propagandacılar ordusu ile her gün yeniden yeniden üreterek kitlelere ulaştırdığı propaganda son derece güncel ve çarpıcıdır. Bu propagandayı boşa çıkartabilmek, kitleleri etkileyen bir propaganda hattı tutturabilmek ancak güncel olabilmek ve düzenin her yalanını hemen yüzüne çarpabilmek ile mümkündür. Üstelik, her çalışma alanında kitlenin özellikleri ve güncel sorunlarını gözönüne alan bir propaganda faaliyeti gereklidir. Bu ihtiyaçları düzenli olarak karşılayabilmenin yolu yerel bildirilerden geçmektedir. Hareketimiz politik-ideolojik düzeyi ve yayınları ile bu faaliyetin altyapısını hazırlamıştır. Bunun ötesi, potansiyelleri harekete geçirmek ve işi organize etmek meselesidir. Ve açıkçası, bu çalışmayı hayata geçirebilmek, organlarımız için net bir başarı ölçütü sayılmalıdır. Hiç bir bahane bu görevin yerine getirilmemesinin gerekçesi yapılamaz.

KIVILCIM EKİM OLMALIDIR!

Bugün, hareketimiz legal ve illegal alanda üç ayrı yayın ile politik-örgütsel faaliyetini sürdürüyor. Bu yayınlar önemli bir düzeyi yakalamışlardır. Bunlar, propaganda faaliyetimizin merkezileşmesinin temel araçlarıdır. Bugün komünistlerin önündeki görev bu yayınları daha güçlü birer propagandacı haline getirmek, sınıfın nabzını yayınlara taşımak, onları irili ufaklı tüm güncel meseleler üzerine en etkili ve en çarpıcı propaganda materyali ile donatmak, elimize geçen propaganda malzemeleri ile hareketimizin fikirlerini örmek ve kitlelere taşımaktır.

Sermaye düzeninin giriştiği azgın saldırı karşısında kitlelerin son derece huzursuz ve memnuniyetsiz olduklarını, ama bu ölçüde seslerinin çıkmadığını görüyoruz. Kitleler sessiz, çünkü sorunlara düzenin içinden ve ekonomik çıkarlarından bakıyor. Ellerindekileri kaybettikçe, yeni kayıpları engelleme telaşına düşüyor. Açlık arttıkça, herkes kendi midesini düşünmeye başlıyor. Böyleyken, işçilere "iş ve ekmek" dışında söz etmemek, bu yılgınlığı meşrulaştırmaya ve düzenden "iş ve ekmek" umulmasını kolaylaştırmaya yarıyor. Ekonomik kayıplar döneminin ekonomizmi en sefil ekonomizm oluyor. Sınıf geri çekildikçe peşisıra koşturanlar, bilinç bulanıklığını katmerleştiriyorlar. Ancak, sınıf sıkıştıkça patlayıcılığı artıyor. Şimdi görev, yaklaşmakta olan bu patlamayı, düzenin temellerine yöneltmek için en iyi biçimde hazırlanmaktır. Görev, parti yolunda kitlelerle buluşmak, güncel ve etkili bir propaganda faaliyeti ile onları kucaklamak ve parti saflarında örgütlenmiş proletarya ile devrime yürümektir. Görev politikleşmek ve politikleştirmektir.Görev devrimi hazırlamak, mücadeleyi ateşlemektir!

"Iskra" kıvılcımdır, şimdi kıvılcım EKİM olmalıdır!

Sosyalizm mücadelesinde bir politik yayının üstlendiği misyon üzerine

Geleneksel küçük-burjuva popülizminden kopuşun ardından, yeni bir kimlikle ortaya çıkan proleter devrimci hareket, yeni döneme damgasını vuran ideolojik misyonuyla ve politik açılımlarla sesini duyurdu. Dönemsel tahribatlarla yüzyüze kalan geleneksel devrimci hareket ise, içinde bulunduğu çıkmazın ve tahribatın ideolojik ve politik sebeplerini araştırmak yerine, 12 Eylül yıkımıyla izah etmekle yetinmişti. Ancak, devrimci kamuoyuna sorunlan böyle yansıtmak, yeni ve daha derin çıkmazların da işaretlerini içinde barındırıyordu.

Bugün gündemi belirleyen sermayenin içine düşmüş olduğu ekonomik kriz ve yönetememe bunalımıdır. Sistem tükenişe bu denli yaklaşmışken, ciddi bir devrimci muhalefetin ve müdahalenin olmaması bugün devrimci hareketin en büyük problemidir. Sermaye düzeni, krizin faturasını her türlü sonuçlanyla işçi ve emekçi halkın sırtına yüklemektedir. Tam da bu dönemde üzerinde durulması gereken sorun, ciddi bir devrimci faaliyet ve buna bağlı olarak da yol ve yöntemlerdir. Bu doğrultuda kullanılacak araçlar dolaysız olarak sosyalizme ve devrime hizmet etmelidir. Somut tahlil ve onun ifadesi somut vurgu bugün çok önemlidir. Açık ve net bir sosyalizm ve devrim propagandası yerine, dönemsel süreçlerle izah edilmeye çalışılan dolambaçlı ve dolaylı bir anlatımın adına taktik demek, gerçekte devrimci iktidar mücadelesinden uzak durmayı, devrimci müdahalede gecikmeyi anlatır. Sonuçlarından bakıldığında devrimi hızlandırmak yerine, dolambaçlı bir yolda boğup, nefesini tıkamak anlamına gelmektedir.

Herşeyden önce, mücadelenin kendisi, araçlan-yöntemleri ve sonuçlarıyla kendi içinde özgür ve meşru olmalıdır. Bu bağlamda, şu anda yayın yaşamına yeni girmiş bulunan bir politik gazetenin ismi üzerine kopanlan fırtınalara, döneme ve sürece denk düşüp düşmediği üzerine muhatap kaldığımız türden eleştirilere kısa da olsa değinmek istiyorum.

Aylar boyu üzerine tartışılarak yayın yaşamına giren politik gazetenin ismi tam da içerdiği ideolojik ve politik görüşlerine denk düşmektedir. İçeriğin zenginliğini, derinliğini ve gücünü sıradan ve sınırlandırılmış bir adla kamufle etmek, bence gerçeklerin ağır sonuçlarından kaçmak anlamına geliyor. Politik gazetenin ismine yöneltilen eleştiriler, tabir yerindeyse müslüman mahallesinde salyangoz satılmaz mantığının bir sonucudur.

İşçi sınıfıyla burjuvazi arasında var olan toplumsal mücadeleyi açık bir tarzda adlandırmak yerine, muğlaklaştırıcı sıfatlar kullanmak sosyalizm mücadelesinden sapmanın işaretleridir. Oysa somut tahlillere dayanan net formülasyonlar ve vurgular bir ideolojik-politik misyonun ve iradenin ifadesidir. Kullanılan ismin devrimci çalışmanın psikolojik düzeyine denk düşüp düşmediği doğrultusunda ve sınıfın geri politik düzeyi ardına saklanarak yürütülen tartışmanın anlamı bizce açıktır.

Politik-ideolojik düzeyiyle daha şimdiden öne çıkmış, tüm gerçek devrim güçlerini esas alan yayın çizgisiyle ve misyon duygusuyla motive olan bir çalışma, neticede tüm korku duvarlarını ortadan kaldıracaktır. Tümüyle meşru zemininde kendini ifade edecek, doğru perspektiflerle ilerisini tayin edecek güçlü bir politik yayın bundan böyle gündemi hep meşgul edecektir ve her zaman gündemde kalacaktır.

Y. ZEMHERİ

İstanbul'da işçi gezileri

Bölge örgütü olarak almış olduğumuz karar doğrultusunda aylık -veya 1,5 aylık- periyotlarla düzenleyeceğimiz propaganda-ajitasyon gezilerinden ilkini gerçekleştirdik. İlk kez organize ediliyor olması ve buna gereken özenin gösterilmemesi sonucu organizasyonda gözle görülür bir yetersizlik ve eksiklik vardı. Bunun dışında gezi genel olarak olumlu, coşkulu bir hava içerisinde geçti.

Temel siyasal sorunlardan güncel gelişmelere ve bunların politik değerlendirmeleri üzerine bir çok sorun tartışıldı. Sınırları bu kadar geniş tutulan bir tartışma platformunun zayıf kalan yönü tartışmaya katılımın sınırlı oluşuydu. Bunun nedeni ise geziye katılan işçi arkadaşların çoğunun devrimci mücadelede yeni, bilinç olarak geri ve politika yapmadaki deneyimsizlikleriydi. Kendileri de bunu ifade ettiler.

Sermaye iktidarını yıkacak ve yerine işçi-emekçi iktidarını kuracak biricik devrimci gücün işçi sınıfı olduğu özellikle ve döne döne vurgulandı. Başta Kürt ulusal sorunu olmak üzere demokratik sorunların kalıcı çözümünün ancak sosyalizm ile olabileceği düşüncesi işlendi. Bunun dışındakiler ancak düzen içi ve iğreti çözümler olabilirdi. Bugün tutarlı devrimci olmanın devrimci çözümde ısrar ve mücadele etmekten geçtiği sonucuna varıldı.

Gezimizin coşkulu geçmesinin en önemli etkeni katılanların çoğunun genç işçiler olmasıydı. Bu da "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizmdir!" şiarının öne çıkarılmasının ne derece önemli olduğunu göstermektedir.

Anadolu Yakası ... Komitesi/İstanbul

Organizasyonda daha titiz olmalıyız

Geçen hafta sonu bizim yoldaşlar tarafından düzenlenen geziye ilişkin gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

Gezimiz sözverip gelmeyen insanları toparlama çabasıyla oldukça sıkıntılı başladı. Sabahın erken saatlerinde yola çıkmamıza karşın ancak öğle saatinde gezi yerine ulaşabildik. Bu katılan insanları biraz huzursuz etti. Yemek işinde de düzensizlik yaşandı. Bu da bu işi organize eden arkadaşları rahatsız etti. Bütün bunlardan sözetmekteki amacım şu. Eğer organizasyon düzenli olsaydı zamandan kazanmış olacaktık. İkincisi daha sıcak bir ortamda yenen bir yemekte insanların birbirleriyle sohbet etme imkanı doğacaktı. Geziye katılan insanların hemen hepsi konfeksiyon işçisi ve çoğunluğunun da Kürt olması nedeniyle devrimcilere yakın insanlar. İlk etapta bu tür organizasyon eksiklikleri nedeniyle bizleri çok daha farklı değerlendirebileceklerini gözden kaçırmamak gerekir. Bizlerle yeni tanıyan bu işçilerle çok daha ileri düzeyde bir ilişki geliştirmeyi hedeflediğimizi unutmamalıyız.

Yetkin bir yoldaşın güzel bir konuşması sanırım bu hataların üstünü örttü. Yoldaşın konuşmasının başında oraginizasyon eksikliklerine değinmesi üzerine şunları düşündüm. Ben bu hareketin çıkışından bu yana düzenlediği bu tür etkinliklere katıldım. Geçen altı yıla rağmen biz hala bu tür eksiklikleri gideremememenin sıkıntısı yaşıyorsak, bunun üzerine düşünmeliyiz. Biz bu süreç içerisinde çok büyük bir yol katettik. İlk dönemlerde bize sempati duyanlar bu hatalara hoşgörü gösterebilirler. Ama bir çok şeyi geride bırakan bir hareket olarak hala bu tür hatalar yüzünden insanlar üzerinde olumsuz bir etki bırakmamalıyız. Bizler yaşam tarzımızla, davranış biçimimizle, düşüncelerimizle, radikal tutumumuzla, kısacası çok yönlü olarak işçilere örnek ve önder olabilmeliyiz.

Bu olumsuzluklara rağmen gezimizin mesajının çok anlamlı olduğunu söylemeliyim. Eğer insanlar geziyi bu konuşma ve onun anlamı üzerinden değerlendirirse, kaybettiğimiz fazla bir şey olmadığını düşünüyorum.

Neriman ŞAFAK

* * *

İlişkide olduğumuz 3 temel fabrika işçileri ve onların çevre unsurlarının katıldığı bir gezi düzenledik. 100 civarındaki katılım, hedefimiz açısından oldukça iyidi.

Gezinin, bazı aksaklıkları dışta tutulursa, hedefinin asgari düzeyde gerçekleştiğini söylemek mümkündür. Başlangıcından bitişine kadar politik bir hava egemendi. Yol boyunca (2 araç) marşların türkülerin geniş bir katılımla, coşkuyla söylenmesi katılan işçileri olumlu bir yönde etkiledi. Burjuvazi

tarafından şovenist bir kuşatma altında alınmış olan işçiler, bu politikanın tutmadığını Kürtçe okunan parçalara içten gelen bir coşkuyla tempo tutarak gösterdiler. Gezi yerine gelindikten sonra hemen yemek düzenine geçildi. Yemek esnasında kitlenin kollektif birlikteliğinin en sıcak örneklerini gözlemledik. İşçiler tüm gezi boyunca içiçe, gönül gönüle ve sınıf kardeşliğinin ruhuyla, disiplin içerisinde hareket ettiler. Yemekten sonra beraber marş-türkü söylerken, saz çalıp tempo tutarken, halaya durup coşkuyla oynarken işçilerle sıcak bir kaynaşmayı yaşadık.

Artık önümüzde gezinin asıl amacını yerine getirme görevi duruyordu. Sıra foruma gelmişti. Bir yoldaş genel bir çerçevede açtığı sorunlarla, kapitalizme, ulusal soruna, işçi sınıfına vb. yaptığı vurgularla kitleyi politik bir atmosfere soktu. Tüm işçiler bir çember oluşturmuş, çoğu ilk defa böyle bir ortamda bulunmalarına rağmen büyük bir ilgi ve heyecanla konuşmayı dinliyorlardı. Yoldaş kitleyi devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna davet ettiğinde, tüm yumruklar havada aynı duyguları yaşıyorduk. Saygı duruşu devam ederken yoldaşın okuduğu şiirle, eylemin anlamı bir anda beyinleri ve yürekleri fethetti.

Daha sonra forum devam etti. EKİM'in ideolojik perspektifleri ekseninde Türkiye işçi sınıfının sorunları, önündeki barikatları ve çözümleri çerçevesinde tartışmayı genişlettik. Bu arada işçilerin ilgilerini, tutum ve davranışlarını gözlemliyorduk. Bakışları, dikkatli dinleyişleri ve foruma sözlü katılımlanyla olumlu işaretler veriyorlardı. Forumun istenilen düzeyde seyrettiğini, önemli kazanımlar sağladığını, ilişkide olduğumuz işçileri de daha ileriye götürdüğünü büyük bir heyecanla söyleyebiliriz.

Forum sırasında ileri bir potansiyel gözlemlediğimiz işçilerle sonrasında birebir görüştük. Konuşulan genel çerçeveyi genişlettik, örgütsel mücadeleye, sınıf bilincine, ulusal soruna bakışlarındaki zaaflarını gidermek yolunda önemli kazanımlar elde ettik. İşçilerle gezi sonrası görüşmek üzere randevular aldık.

Forum sonrasında işçiler ve katılanlar denize girerek, çevreyi dolaşarak ve çay içerek gönüllerince hareket ettiler. Dönüş için hazırlıklarımızı yaptık, geride bıraktığımız çöpleri topladık ve türkülerle-marşlarla birlikteliğin ve kollektifliğin büyük onuruyla, görevimizi yerine getirmiş olmanın bilinciyle fabrikalara döndük.

Rumeli Yakası ... Komitesi/İstanbul

Ekim'i gerçek bir silah haline getirelim!

MYO'muzu çıktığı andan itibaren izliyor, her bir sayısını bir öncekinden daha anlamlı buluyoruz. Politik perspektifleriyle ve olayları değerlendirilişindeki sağlamlıkla büyük bir aydınlanma yaşıyoruz. MYO uzun bir dönem hareketimizin tek yayın organıydı. Bir çok görevi bir arada başarıyla yürüttü. Koptuğu hareketlerle hesaplaşma, devrimci demokrasinin ideolojik dayanaklarını çürütme, kendi ideolojik çizgisini netleştirme başarısını gösterdi. *Ekim*, örgütsel cephede de temelli bir rol oynadı.

Ne var ki biz onunla tümüyle bütünleşemedik. Onu gerçek bir kürsümüz, zaaflarımıza karşı gerçek bir silahımız olarak algılayıp, yazmadık. Pratiğimizi yansıtmadık ona... Onun düzeyine ulaşmayı ve büyük bir pratikle tamamlamayı yeterince başaramadık.Yazmadık, yazışmadık. Düzeyinden korktuk, düzeyine ulaşmayı ise göze alamadık. Ben 7 yıllık Ekimciyim ve *Ekim*'e çok şey vermediğimden dolayı kendimi içten içe yedim. Ama bunu pratikte kırmayı da başaramadım.

Ekim özünde ihtilal demektir. Düzenle her türlü bağı koparan, savaşkan, devrimci, zaaflarına aman vermeyen ve bunu kendisinde başlatandır. *Ekim* Türkiye'de büyük bir pratiğin adıdır. Söz ile eylemin bütünlüğüdür. *Ekim*'in kadroları ve militanları *Ekim*'in büyük bir pratik önderlik anlamına geldiğini, sosyalizme adım adım yürümenin adı olduğunu kanıtlamalıdır.

Bu bir çağrıdır. Gelin *Ekim*'le büyük bir pratik yürüyüş içinde her yönden yeniden buluşalım. Onu gerçek bir silah haline getirelim. 100. sayısını geride bırakan *Ekim*'in gerçek bir muhabiri, yazarı olalım. Her türlü örgütsel zaaf ve sorunları *Ekim*'in açıklık politikası üzerinden tartışalım. MYO'muzla birlikte bir ihtilal yürüyüşü başlatalım. Bu zor yürüyüşe kendimizi tümden adayalım. *Ekim* üzerinden büyük bir ruhsal şekillenmeyi yaratalım. Gerçek Ekimci kimliğini kendimizde somutlaştırarak, *Ekim* üzerinden örgüte maledelim. Kendimize karşı amansız bir mücadeleyi başlatalım.

Fatih/İstanbul

Çalışma tarzımızın bazı sorunları

EKİM'in ortaya çıkışı tamamen güçlü bir inanca ve kararlılığa dayanmış, bu nitelikleri koruyuşu ise onun bugüne gelişinin temel dayanak noktası olmuştur. Bunları korudukça iddiası daha da perçinlenmiş, güç kazanmıştır. Bu özellikleri bazıları bu yürüyüşün engebeli ve zorlu safhalarında yitirmiş, akibetleri tasfiyeci batak olmuştur. Bu bataklığa düşüş süreci, aynı zamanda EKİM'in örgütsel atılım, sınıf içinde maddi bir güce dönüşme, sınıf hareketini kucaklama sürecine denk gelmiştir. Yani görev ve sorumlulukların yükü ağırlaşmış, bunları taşıyacak güçlü omuzlar ihtiyacı ivedileşmiştir. Bataklığın içine düşüş işte tam da bu anda ortaya çıkmıştır. Görevlerin büyüklüğü karşısında cüceleşip küçülenler, bataklığa saplananlar olmuşlardır. Çünkü zor dönemlerde bireylere düşen en önemli sorumluluk, büyük bir iradi çaba ortaya koyup zorlukları göğüslemek olmalıdır. Bu da herşeyden önce ideolojik sağlamlık gerektirir. Güçlükleri aşmanın tek yolu budur. Yoksa geri dönüş ve düşüş kaçınılmaz olur.

İdeolojik donanımsızlık! Bu EKİM'in çıkışından beri en fazla karşılaştığı sorun olmuştur. EKİM MYO üzerinden bu sorunun anlamı üzerinde ısrarla durmuş, komünist bir hareket için ne ifade ettiğini sık sık vurgulamıştır. Bu sadece EKİM'in değil tüm devrimci hareketin boğuştuğu bir sorundur aynı zamanda. Ama EKİM için anlamı çok daha büyük bir önem arzediyor. Çünkü EKİM siyasal sahneye farklı bir misyonla çıktı. Bu yeni bir kültür, yeni bir gelenek olmak iddiasıydı. 20 yıllık küçük-burjuva devrimciliğinin yerine, komünist devrimci insan tipini yaratmak, var etmekti. Küçük-burjuva alışkanlıkları ve önyargıları kırmak, söküp atmaktı. Kısacası "yeni dönemin yeni hareketi" olmaktı. Bugün de aynı sorunu yaşamaya devam ediyor EKİM. Ben bu soruna özellikle kendi bölgemizdeki gelişim süreci içindeki önemi ve anlamı bakımından değineceğim. Bunun yanında bazı ayrıntılara da gireceğim. Yaşanılan olumsuzluklara belki bir nebze ışık tutabilir.

Tasfiyeci süreçten sonra diğer bölgelerde olduğu gibi Adana'da da EKİM toparlama sürecine girdi. Hızlı bir gelişme aşamasına ulaştı. Bu süreçte EKİM'e taze güçler akmış, mücadele isteği yoğun özelliklere sahip unsurlarla safları birden kalabalıklaşmıştı. Bu bir olumlulukken, bu aynı güçlerin büyük bir kısmının marjinal ve küçük burjuva ara katmanlardan gelmiş olmaları ise bizim için bir şansızlıktı. Bu şansızlığı en asgariye indirmenin yolu ise bu güçlerin sürekli bir ideolojik eğitimden geçmeleri, EKİM'in fikirlerinin özümsetilmesi ve kavratılmasıydı. Ancak bu pratikle içiçe bir süreçle olmalıydı aynı zamanda. Yani EKİM'in "düşünen ve savaşan örgüt militanları" anlayışının hayata geçirilmesiydi söz konusu olan. Nitekim EKİM "yeni bir dönemin başındaydı". Bu yeni dönemin EKİM için anlamı ve önemi, yoğun bir faaliyetle sınıf içinde örgütlü yapısını yaratmak, pekiştirmek, oturtmaktı. Bu anlamda da bu güçleri ileriki süreç için hazırlamak gerekiyordu. Bunun için de EKİM'in çizgisini özümsetmek. Bu yeni güçlerin bizde kalmalarının tek güvencesi bu olabilirdi. Aksi takdirde zorluklar çoğaldığında dökülme kaçınılmazdı. Gelişmeler tam da böyle oldu. Gelirken dağları fetheden bu insanların önemli bir kısmı sonradan EKİM saflarını birer birer terk etmişlerdir. İlgilenen yoldaş bana hep şöyle demiştir: "Bu insanlar eğitilirse çok iyi militan olur." Yaşananlar bu görevin yerine getirilmediğini gösteriyordu. Belki bu insanların da adım atmakta, gelişmekte anlamlı bir çabaları yoktu. Nitekim bu, kendi çalışma grubumuzda da görülüyordu. Eğitim çalışmalarını savsaklamak, hazırlıksız gelmek vb. Bizim çalışma grubumuzda ancak iki-üç defa eğitim çalışması yapılmıştır. Üstelik yapacak bir ev varken... Eğitim çalışmasının yerine, randevularda ayaküstü sohbetler ya da ilişkilerin evinde bir araya gelip havadan sudan şeyler konuşmak (arada bir örgütsel sorunlar konuşulsa da) yeğlenmiştir. Yani aradaki ilişkiler örgütsel olmaktan çok çevre ilişkilerini andırıyordu. Bu ben ve benim gibi diğer ilişkilerce yadırganmıyordu. Çünkü henüz yeni yeni devrimcilikle tanışılıyordu. Yeni olmanın

getirdiği olumsuz özelliklerden biri de çevre ilişkilerine yatkınlık, daha doğrusu hayranlıktır. Örgütsel ilişkilerin "tekdüzeliği", "monotonluğu", yeni ilişkilerin çok az hoşlandığı şeylerdir. Her zaman yoldaşıyla beraber olmak ister yeni insanlar. Örgütsel normların getirdiği sınırlamalar canını sıkar onların.

Yeni olmanın getirtiği küçük-burjuva bir özelliğe hareketin bir kadrosunun da sahip olması anlaşılması güç bir olaydır. Üstelik uzun vadede getireceği zararlar görüldüğü halde bu davranış biçimi bölgemizde sürekliliğini korumuştur. Bunun doğal sonuçları; ilişkilerin birbirini tanıması, herkesin herkesi bilmesi olmuştur. Son dönemde ilişkileri yalıtmak için belli çabalar ortaya konmuş, ancak bu çok geç olmuştur.

Bizim bölgemizdeki çarpık bir anlayış da şu olmuştur: EKİM komünist bir harekettir. Ben de onun bir taraftarı olduğuma göre, şurda şöyle yaparım, burda böyle yaparım. Nasıl olsa ben bir Ekimciyim... Hele şunlara bak, bunlar küçük-burjuva devrimcileri, bense bir komünistim. En iyisini ben yaparım... Evet bu yabancı anlayış bizde yaşanmıştır. Bu küçük-burjuva devrimci hareketlerin olumlu yanlarına da bir yabancılaşmayı ve inkarı getirmiştir. Bu anlayış insanları sürecin kendiliğindenliğinin boşluğuna bırakmaya neden olmuştur. Yarının zorluklarına hazırlanmak unutulmuştur. Keskin ama içten olmayan çıkışlar yapılmıştır. İnsanlar kendini sahte bir Ekimcilikle avutmuşlardır. Bu anlayış nereden kaynaklanıyordu? Nedeni neydi? Bir yoldaşın konferans tutanaklarında söylediği bir söz, bence tam da bu anlayışın kaynağına işaret ediyor. Şöyle diyor: *"Her vurgu, abartılı her vurgu, öbür yanıyla birleşmediği ölçüde zayıf olanların nezdinde çok ciddi sonuçlara yol açabilir."* Evet bizde olan tam da budur. İnsanların EKİM'in çizgisini anlamaları her zaman merkeze konmuş, diğer nitelikler hep buraya bağlanmıştır. Savaşan militan vurgusu eksik ve zayıf kalmıştır. Sonuç az militan çok gevezelerin ortaya çıkması olmuştur.

Bu anlayışın diğer bir olumsuz sonucu da, insanların eski alışkanlıklarına zemin hazırlanmış olmasıdır. Bu alışkanlıkların yaşaması insanlarda eski yaşamına bir özlemi sürekli beslemiştir. Hele yoğun faaliyet döneminin zorlukları da artınca artık örgütsel yaşamın "sıkıcılığı"na olan inanç güçlenirken, eskiye özlem daha bir yoğunlaşmış ve pekişmiştir. Bu insanların saflarımızdan kaçışını getirmiştir. Çünkü devrimci olmalı mı yoksa olmamalı mı sorusunun sorulması, bu iç pazarlığın başlaması, geriye çark etmenin ilk adımlarıdır. Bu beraberinde genelde hep devrim cephesinden kaçmayı getirir.

Tüm bu olanlara zamanında müdahale edilmemesi EKİM için kayıp ve hasarlara meyil vermiştir. Bu deneyimin ortaya çıkardığı diğer bir gerçek de EKİM'de güçlü bir denetleme mekanizmasının oturmuş olmamasıdır. Oysa sıkı bir denetim bir nebze bu sürecin önüne geçebilmeyi sağlayabilirdi. Bahsettiğim denetleme raporlar üzerinden bir denetleme değil, bizzat gelip çalışma bölgesindeki gelişmeleri kontrol etmektir. Bu yapılsaydı, müdahale olanağı da artardı.

Ama daha önemlisi merkeze, örgüte olup bitenleri anlatma çabasının ortaya konmamasıdır. Bu ilgili yoldaşlarca yapılmış olsa da, gerçeği tam ve objektif yansıtmadığı için, pek bir anlam ifade etmemiştir. Biz taraftarlar açısından bunu yapmaksa imkansızdı diyorum. Çünkü olup bitenleri görme, değerlendirme gücünü bulamamışızdır. Var olan durum bize yeterli gelmiş, eksiklikler ve hataları görememişizdir. Gidişatın ne olduğu EKİM için ne anlama geldiğini bile bilmiyorduk. Bu bakımdan örgütü durumumuz hakkında bilgilendirmek çabasını ortaya koymak mümkün değildi.

Bu satırları yazma zeminim ve çıkış noktası yaşadığımız olumsuzluklar olmuştur. Yanımda bulunan yoldaşın beni bunu yapmaya isteklendirmiştir. Yoksa aynı durum devam etseydi bu satırların tek birini yazmam bile mümkün olmazdı. Aynı körlük devam edip giderdi. Bu deneyim bence EKİM açısından derslerle doludur. Yaşanan bu süreç her bakımdan irdelenmeli ve EKİM'in yolunu tıkayan zaaflar bulunup bilince çıkarılmalıdır. Kendi zaaflarına yönelmeyen, bu zaafları köklü bir iradi çabayla aşma başarısı gösteremeyen bir EKİM, devrim toprağının devrim hareketi olamaz. Görevimiz şudur: Hataların amansız düşmanı olmak! EKİM bunu yapacak güce sahiptir.

Tutsak bir Ekimci/Adana
Mayıs '94

Yeni kültürü ve geleneği mücadele içinde yaratalım

EKİM'in "yeni bir kültür, yeni bir gelenek" şiarı büyük bir önem ve anlam taşımaktadır.

EKİM çıkışında küçük-burjuva devrimci hareketin eleştirisi üzerinden ve Türkiye'nin sosyo-ekonomik-siyasal koşullarının tahlili sonucunda sosyalist devrim programına varmıştır. Küçük-burjuva devrimciliğine alternatif, sınıfa ve kitlelere önderlik edebilecek komünist bir siyasal sınıf partisini kurmayı önüne görev olarak koymuştur. EKİM ideolojisini marksist-leninist teoriyle şekillendirmiştir. Komünist ihtilalci devrimci tipini yaratmak için ise "yeni bir kültür, yeni bir gelenek" şiarını tüm yoldaşların önüne bir görev olarak koymuştur.

Bu şiar MYO'da gereken yankıyı bulmuştur. Ne var ki aynı yankıyı pratikte bulduğunu söylememiz zordur. Gelinen aşamada Ekimci tüm yoldaşların ve özellikle de genç yoldaşların önünde şu sorular durmaktadır: "Yeni bir gelenek, yeni bir kültür" şiarı içimizde gereken yankıyı bulabiliyor mu? Küçük-burjuva devrimciliğinden farkımızı devrimci kimliğim şahsında ortaya koyabiliyor muyuz? EKİM ideolojisini ve ruhunu ne denli içselleştirebildik? Eğer mücadele inancımız tam ve sınıf davasına içten bağlıysak, bu sorulara cevap vermekte tereddüt etmeyeceğizdir. Unutulmamalıdır ki, kendisini sorgulamayı başaramayan bir devrimci, düşmanı sorgulama gücünü kendinde hiç bulamaz, bunu başaramaz. Bu nedenledir ki, Ekimci ismine layık olmak, komünist bir kişiliğe ulaşabilmek ve sınıfa önderlik edebilmek için, en başta devrimci samimiyetle kendimizi sorgulamayı bilmemiz gerekir.

EKİM diğer hareketlerin zaaflarını somut bir şekilde tahlil etmekle kalmayıp, "Işık daha çok ışık!" şiarına bağlı kalarak kendi zaaflarını da ortaya koyabilmiş ve üzerlerine korkusuzca, acımasızca gitmişse, bu, EKİM'in "yeni bir gelenek, yeni bir kültür" yaratma yolunda almış olduğu büyük mesafeyi anlatır. Oysa ancak Ekimci militanlar aynı yöntemleri kendilerine de uygulamayı başarabilirse, EKİM genelindeki başarıya kendi çaplarında ulaşabilirler.

Tasfiyecilik sürecinden sonra özellikle kadrolar ve daha üst organlarda "yeni bir gelenek, yeni bir kültür" şiarı giderek kökleşmiştir. Fakat daha alt organlarda ve yeni-genç yoldaşlar açısından aynı şeyi genelleyerek söylememiz zordur. Bu ise ifadesini EKİM'le henüz bütünüyle bütünleşememiş kimi taraftar, sempatizan ve genç yoldaşlarda etkili olabilen küçük-burjuva yaşam tarzı vb. özelliklerde bulmaktadır. Yankısı özellikle şu alanlarda kendini göstermektedir: Belli saatlerde faaliyete çık, belli saatlerde randevularına git ve diğer saatlerde televizyon seyret, spor, yemek, giyim, eğlence gibi faaliyetleri devrimci görevlerinin önüne koy. Diğer yanda da yaşamın ekonomik yönünde tam bir israf ve bunları tamamlayan plansız bir günlük yaşam. Devrimcilik sadece afiş, gazete dağıtımını ve günde bir kaç randevuya gitmek değildir. Şunu unutmamalıyız ki yoldaşlar, günün 24 saati yaptığımız her iş, her davranışımız devrime hizmet etmelidir. Proletaryaya önderlik iddiasındaysak eğer, önce kendi yaşamımızdan küçük-burjuva alışkanlıkları temizleyerek proleter yaşam tarzımızı örgütlemeliyiz. *"Bizim partimiz gençlerin partisi olmalıdır!"*. Komünist önder Lenin yoldaşın bu sözlerini iyi anlamalı ve yaşamımızı bu bilinçle düzenlemeliyiz. Düzenin şekillendirdiği yaşam tarzından bütünüyle bağımızı koparıp, devrimci proleter yaşam tarzına ayak basmalıyız.

Proleter yaşam tarzı ve küçük-burjuva yaşam tarzı ile ilgili olarak MYO'da birçok yazı yayınlandı. Yukarıda saydığımız türden zaaflarımızı aşmak için en başta yapmamız gereken, MYO'yu anlayıp uygulamak üzere okumaktır. Acaba MYO'yu devrimci samimiyetle ne kadar önemsiyoruz? MYO'daki görevleri ve direktifleri ne kadar hayata geçiriyoruz? Bu sorulara vereceğimiz yanıtlar, proleter ve küçük-burjuva yaşam tarzından hangisinin yolunda yürüdüğümüzün cevabını da verecektir. Zaaflarımıza karşı liberal yaklaşım kimi genç yoldaşlar arasında sıkça başvurulan bir yöntem olabilmektedir. İşçi sınıfının ve emekçilerin sosyalist iktidarı için yürüttüğümüz savaşta genç komünistlerinin faaliyete katkıları ve sürdürecekleri komünist yaşam tarzı, EKİM'in "yeni bir kültür, yeni bir gelenek" şiarının her alanda eksiksiz hayat bulmasında belirleyici olacaktır.

Tüm bunları yerine getirmede sorumlu bir devrimci gibi davranırsak, EKİM'in ve sınıfın önünde sosyalist yarınlar uzanacaktır. Tüm genç komünistler bu bilinçle mücadele başına!

Cemil KURTULUŞ

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Yeni bir madenci fırtınasını yaratalım

Burjuvazi, Zonguldak maden havzasına yönelik saldırıları, bekle-gör mantığı çerçevesinde sinsice sürdürürken, sendika bürokratları sınıfın tepkilerini asgariye indirme rollerini iyi oynuyorlar. Bugün Mengen barikatından ileriye geçemeyen madenci direnişinin zaaflarını irdeleyen sağlıklı bir değerlendirme, yeni bir fırtınanın yaratılmasının maddi koşullarını ortaya çıkartacaktır.

Zonguldak madenci direnişinde işyeri komitelerinin rolü ve önemi yadsınmayacak kadar büyüktü. O günün koşullarında Türkiye solunun '80 sonrasında reformculaşarak miadını dolduran akımlarının sempatizanları bu komitelerde yer alıyorlardı. Devrimci gruplardaki çürüme, onları açık alan çalışmalarına çekmiştir. Burjuvazinin de katkılarıyla bu yolda aldıkları mesafeyi bizzat gözlemledik. Düşmanın denetleyebildiği bu alana her renkteki tasfiyeciler üşüştü. Devrimci saflarda çürüyenler, sınıf saflarına en az sendika bürokrasisi kadar olumsuz etki taşıdılar. Bu durum bizce geçiciydi. EKİM çıkışıyla, ilkeleriyle, perspektifiyle, ihtilalci örgütlenme anlayışıyla yolumuzu aydınlatıyordu.

Devrim ve sosyalizm sorunu olmayan çevreler ve örgütler nasıl tarihin çöplüğüne atılmışlarsa, ısrarlı tarzda reformlaşma yolunda ilerleyenlerin akibetleri de onlardan farklı olmayacaktır. Bugünkü gibi emek-sermaye çelişkisinin derinleştiği dönemlerde"herkes kendi bayrağı altına" şiarı herzamandan daha yakıcıdır.

Zonguldak direnişi bir şanstı, fakat bu şans değerlendirilemedi. Bugün bu şansı yakalamak komünistlerin görevidir. "Bu işçiyle bir yere gidilmez" diyerek, örgüt güçlerini sınıf dışındaki kesimlerde arayanlara maden işçilerinin vereceği cevap uzak değildir... Komünistler yeterki sınıfa güvenerek çalışmalarını yoğunlaştırsınlar.

Burjuvazi, tüm taktiklerine rağmen 5 Nisan Kararları'nı hayata geçirmekte zorlanırken, yeni barikatlar hazırlarken, bazılarının deyimiyle "cahil, bilinçsiz" işçilerden başka kimden korkuyor ki? Burjuvazi kendi iktidarlarını korumak için tüm enerjisini yoğunlaştırıyor. Maden işçileri ise, tarih boyunca sendika yöneticilerinden tutun da her türden hainleri bağrından çıkartmış olmasına rağmen tokat atmasını iyi bilmiştir. Sosyalizm perspektifi olmayanlar unutur ama, iktidarını korumak için debelenen burjuvazi asla unutmaz. Ne de olsa iktidar mücadelesi bu.

S. Doğan/Zonguldak

Bomonti Tekel işçilerinin bildirisinden...

İstikrar paketinden biz emekçilere düşen, sınırsız zam bombardımanı, ücretlerimizin dondurulması, özelleştirmeler (işsizlik, sendikasızlaştırma, örgütsüzleştirme, açlık ve sefalet) olmuştur. Bu saldırıları uygulamayabilmeleri için sermaye bir istikrar ortamına ihtiyaç duymaktadır. Bunun adı da demokratikleşme paketidir. (**Anti-Terör Yasası, Yeni İller Yasası**). Biz ise bunun anlamını çok iyi biliyoruz. Bunun anlamı polis copudur, jandarma dipçiğidir, işkence, yargısız sokak infazlarıdır, **DGM** hukukudur ve zindanlardır.

Saldırı politikalarında sıra şimdi sıfır sözleşmelerin dayatmasına gelmiştir. Sermaye bize, ya işsizlik ya da sıfır sözleşme dayatıyor. Hükümet sözleşmeyle kazanılmış son dönem ücret zammını vermeyeceğini açıkladı. Bu aynı zamanda yeni toplusözleşme dönemine ilişkin sıfır sözleşme politikalarının şimdiden ilanı ve dayatılmasıdır.

İşte bunun için diyoruz ki; sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşmezsek, sıkı ve kararlı bir direniş hattını oluşturmazsak, yeni saldırı paketlerini dayatacaklar. **TÜSİAD** ve **TOBB** başkanları, bu krizin en az iki-üç yıl süreceği ve önlemlerin buna göre alınması gerektiği konusunda bütün sermaye sınıfını uyarıyorlar. Peki ya **sendika bürokratları** ne yapıyorlar? Onlar

ise bu saldırılar karşısında geleneksel ihanetçi rollerini büyük bir sadakat ve titizlikle yerine getirmekte kusur etmiyorlar. Sermayenin saldırıları karşısında "ortak fedakarlık" demagojisi altında teslimiyet bayrağını çekmiş bulunuyorlar. **Sendika bürokratları** ne yaşam biçimi ne de sınıfsal bakış olarak hiçbir zaman işçi sınıfının birer üyesi olmadılar. Her zaman burjuvazinin emrinde ve onun bir parçası olduklarını her defasında kanıtladılar.

* İstikrar paketi geri alınsın
* Özelleştirmeler durdurulsun
* İşten atılmalar durdurulsun
* Tüm işten atılanlar derhal geri alınsın
* Anti-Terör Yasası ve İller Yasası'na hayır
* Tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli örgütlenme hakkı verilsin
* Haftalık çalışma süresi 35 saate düşürülsün
* Çıkarılması düşünülen SSK Emeklilik Yasası'na hayır
* Kirli savaş derhal durdurulsun
* Tüm özgürlük tutsakları serbest bırakılsın

Bomonti Bira Fabrikası işçileri

Tek çözüm dişe diş bir mücadeledir

Türk-Metal Sendikası genel başkanı sicilli faşist Mustafa Özbek, sermayenin sadık bir uşağı olduğunu bir kez daha kanıtladı: "İki ay ücretsiz, iki ay yarım ücretle çalışma"! Onun bu hizmeti burjuva düzenin bakanı tarafından büyük bir övgü konusu oldu ve kutsandı: "Büyük bir vatanseverlik örneği"! Bir işçi sendikası yönetiminin burjuvazinin çıkarlarını korumak konusunda gösterdiği bu "fedakarlık", onların işçi sınıfına düşman yüzünü çok açık bir biçimde sergiliyor.

Burjuvazinin krizi bahane ederek işçi sınıfının kazanılmış haklarına tüm cephelerden saldırdığı bugün, sendika bürokrasisi ise işçi sınıfının silahsız bırakarak teslimiyetini sağlayacak manevralara başvuruyor. Bu ne ilktir ne de son olacaktır. İşçi sınıfı sendikaların tepesine çöreklenmiş bu hainleri alaşağı edemediği sürece, en büyük zararı kendi sendikalarından görecektir. Onlar işçi sınıfının tepkisini dizginlemek, işçi hareketini geri biçimlere hapsetmek için bir kez daha ellerinden geleni yapacaklardır.

Türk-Metal Sendikasının '90'lı yıllardaki "eylem" biçimlerine bakalım. İstanbul'da "yarım bıyık", İzmir'de "yarım saç", Eskişehir'de "yırtık elbise", Bursa'da "ters ceket", "çıplak ayak" vb... Buna da "ekmek kavgası ile sınırlı mücadele" diyorlar. Bu son derece geri ve işçileri bir palyoçaya çeviren eylemlerle burjuvaziye karşı savaşmak mümkün değildir.

Çıkarları birbirine taban tabana zıt iki sınıf karşı karşıya durmaktadır. Bugün bu iki sınıfın uzlaşması demek, ücretli kölelik düzeninin ürettiği tüm kötülüklerin daha da boyutlanarak sürüp gitmesi demektir. İşsizlik, açlık ve sefaletin en koyusu demektir... Baskının, zulmün, devlet terörünün daha da katmerleşmesi, demektir. Ahlaksızlığın, hırsızlığın, rüşvetin, fuhuşun daha da yaygınlaşması, yani çürüme ve yozlaşma demektir... Tüm insani değerlerin ayaklar altına alınması demektir... Kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşın daha da iğrenç biçimler alarak sürüp gitmesi demektir....

İşçi sınıfı tüm bunları razı olacak mıdır? Bunlara razı olmak, burjuvaziye teslimiyet anlamına gelecektir. Burjuvaziye teslimiyet ise insan onuruna yaraşmayan bir yaşamla eş anlamlıdır. İşçi sınıfı gerçek gücün kendi kollarında olduğunu görmeli, kendisine dayatılan bu onursuz yaşamı reddetmelidir. Bunun yolu ise burjuvazinin iktidarına karşı birleşik örgütlü dişe diş bir mücadeledir. İşçi sınıfın bu mücadelede önünü kesmeye çalışan sendika bürokratlarını, hain dönekleri ve reformistleri ezip geçmeli, komünistlerle birleşerek direnmelidir.

T. Artun/Ankara

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Alman proletaryasının komünist önderi Ernst Thaelmann'ın Nazilerce katledilişinin 50. yılı

Son nefese kadar komünist mücadele militan direniş!

1886'da bir işçi ailesinin çocuğu olarak doğan Ernst Thaelmann, genç yaştan itibaren çalışmaya ve sınıf mücadelesinde yer almaya başladı. Genç bir nakliyeci ve dok işçisi olarak marksist dünya görüşüyle tanışan Ernst Thaelmann önemli direnişlere önderlik etmiş, sınıfın içinden militan ve komünist bir işçi lideri olarak sivrilmiştir.

1903'de Alman Sosyal Demokrat Partisine (SPD) katılan Thaelmann, 1920'de Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in kurduğu Almanya Komünist Partisi'ne (KPD) geçti. Kısa sürede, ve özellikle de Hamburg Tersanesi grevini örgütleme ve yönetmedeki başarısıyla tanındı. Ardından Hamburg parti yöneticiliğine getiridi. Bir işçi önderi ve KPD adayı olarak tekrar tekrar milletvekili seçildi. 1932'de komünistlerin adayı olarak katıldığı cumhurbaşkanlığı seçimlerinde 6,5 milyon oy aldı. 1924-1933'e kadar Reichstag'da komünist milletvekilleri grubunun başkanlığını yaptı. 1924 parti kongresinde KPD'nin yönetimine getirildi.

Hitler'in önlenemeyen zaferinin, komünistler ve kendisi için ne anlama geleceğini iyi bilen Ernst Thaelmann, buna rağmen sürgünü-kaçışı değil, ülkesinde kalıp direnişi ve mücadeleyi seçmiştir. Hitler'in iktidan almasıdan bir ay sonra, Reichstag yangın provokasyonuyla Nazi köpeklerinin başlattığı anti-komünist sürek avı sonucunda sayısız komünistle birlikte Ernst Thaelmann da tutuklandı.

Düşmanın eline geçişinin ilk anından başlayarak komünist direncinden, bilincinden ve kavgasından bir milim dahi geri adım atmadı. Tarihin gördüğü en azılı faşist rejimin akıl almaz zulmüne, işkencelerine boyun eğmedi. Moabit hapishanelerinde ve çeşitli temerküz kamplarında geçen on yılı aşkın zindanlık hayatında hep başı dik, hep onurlu bir komünist olarak davrandı. Katledilmeden kısa bir süre önce, 1944 Ocak'nda, hapishane arkadaşına yazdığı mektubunda

şöyle diyordu: *"Ben sapına kadar Alman işçi sınıfına bağlıyım ... devrimin bir neferi olmak demek, davaya sonua dek sadık kalmak demektir. Öyle bir sadakat ki, yaşantıya ve ölüm tecrübesine direnen bir şeydir bu."*

Sosyalizme olan olağanüstü bağlılığı ve ölümüne direnişi ile Ernst Thaelmann düşmanın korkusunu öylesine uyandırdı ki, tam 8 kere gün verdikleri halde onu SS mahkemesine dahi çıkartmaya cesaret edemiyorlardı. İnfaz 18 Ağustos 1944'de sorgusuz sualsiz gerçekleştirildi. Ancak Emst Thaelmann Buchenwald temerküz kampında kurşuna dizilirken, gerçekte komünist bir önder, bir irade ve direniş abidesi olarak ölümsüzleşiyordu. Uluslararası devrimci proletaryanın yürüttüğü "Thaelmann'a özgürlük" kampanyası başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Ama komünist önder Thaelmann'ın onurlu direnişi ve başı dik ölümüyle dünya proletaryası mücadelesine ışık tutacak bir meşaleye kavuşmuştu.